

Økonomiministeren (Marianne Jelved) har meddelt mig, at hun ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sikringsordninger og om ændring af lov om ligestilling mellem mænd og kvinder. (Lovforslag nr. L 54).

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om tiltrædelse af rammeaftale om handel og samarbejde mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Republikken Korea på den anden side af 28. oktober 1996. (Beslutningsforslag nr. B 35).

Medlemmer af Folketinget Helge Sander (V), Ulla Tørnæs (V), Bendt Bendtsen (KF), Brian Mikkelsen (KF), Annette Just (FP), Tom Behnke (FP), Poul Nødgaard (DF) og Kristian Thulesen Dahl (DF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om sikring af organisationsfriheden. (Beslutningsforslag nr. B 42).

Medlemmer af Folketinget Helge Sander (V), Flemming Oppfeldt (V), Bendt Bendtsen (KF), Brian Mikkelsen (KF), Annette Just (FP), Tom Behnke (FP), Poul Nødgaard (DF) og Kristian Thulesen Dahl (DF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om adgang til at oprette tværfaglige arbejdsløshedskasser. (Beslutningsforslag nr. B 43).

Medlemmer af Folketinget Charlotte Antonsen (V), Helge Sander (V), Bendt Bendtsen (KF), Brian Mikkelsen (KF), Annette Just (FP), Tom Behnke (FP), Poul Nødgaard (DF) og Kristian Thulesen Dahl (DF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om begrænsning af Arbejdstilsynets beføjelser ved arbejde i private hjem. (Beslutningsforslag nr. B 44).

Medlemmer af Folketinget Hans Christian Schmidt (V), Hanne Christensen (V), Peter Hansen-Nord (V), Bodil Thrane (V), Henning Urup (V), Jens Vibjerg (V), Niels Jørgen Langkilde (KF), Lene Espersen (KF), Jens Jørgensen (KF), Eva Møller (KF) og Gitte Seeberg (KF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenklings på miljø- og naturområdet. (Lovforslag nr. B 45).

Den første sag på dagsordenen var:

1) **Forespørgsel nr. F 2:**

Forespørgsel til indenrigsministeren og ministeren for udviklingsbistand:

»Hvilke oplysninger kan regeringen give om hjemsendelse af asylsøgere, herunder om det fremover skal være sædvane at lave hjemsendelsesaftaler, der indebærer udgifter over bistandsmidlerne?«

Af Pia Kjærsgaard (DF), Kristian Thulesen Dahl (DF), Ole Donner (DF) og Poul Nødgaard (DF). (Forespørgslen anmeldt 8/10 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/10 97).

Begrundelse

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Når Dansk Folkeparti har rejst denne forespørgselsdebat, er det, fordi vi ønsker at diskutere to ting. Dels ønsker vi her i Folketinget at få diskuteret retningen for dansk flygtningepolitik. Er det, at asylsøgere skal integreres i det danske samfund, eller er det, at asylsøgere skal retur til deres egne nærområder?

Det andet spørgsmål, vi ønsker at få diskuteret, er, på hvilke betingelser hjemsendelsen skal foregå, hvis det altså er det, vi forhåbentlig når frem til at Folketinget er enig i er udgangspunktet for dansk flygtningepolitik.

Skal regeringen lave hjemsendelsesaftaler ud fra, at lande har en forpligtelse til at tage sine egne statsborgere hjem, eller skal udgangspunktet være, at der skal følge penge med, hver gang en hjemsendelse skal finde sted?

Vi ønsker som sagt at få diskuteret begge disse områder, og det er selvfølgelig bl.a. på

baggrund af den seneste diskussion, vi havde om betingelserne for hjemsendelse omkring Somalia-aftalen. Den såkaldte klokkeklare aftale, regeringen bl.a. lavede med en klanleder i Somaliland i juli måned, og som senere viste sig ikke at være så klokkeklar, er for os at se ikke et godt udgangspunkt for en fremtidig hjemsendelsespolitik. Vi er glade for, at sagen også efterfølgende blev standset i Finansudvalget.

Men vi mangler nogle konkrete svar på mange spørgsmål omkring hjemsendelsesspørgsmålene. Nogle af de spørgsmål må være nemme for ministrene at svare på her i dag, for det er jo ting, der har været oppe i debatten. F.eks. ønsker vi ministrenes svar på, om eksempelvis de 20 narkokriminelle, som det fra regeringspartiers side er nævnt skulle være udsendt af landet, er hjemsendt, om vi kan regne med det overhovedet. Eller om ikke de øvrige, som er dømt for f.eks. voldskriminalitet, og som ikke udvises, bør udvises? Og vi ønsker svar på, hvordan vi overhovedet sikrer os, at folk, der får en dom med en udvisning, reelt også kommer hjem. Kan vi overhovedet regne med, at en udvisningsdom er lig med, at udvisningen effektueres?

Vi synes, det må være muligt her i dag at få en diskussion af alle disse områder, og vi håber, at Folketinget kan slutte debatten af med at vedtage nogle klare retningslinjer og vedtage, at der nu skal laves en alvorlig repatrieringspolitik fra dansk side.

Så jeg håber – og vi håber fra Dansk Folkepartis side – at vi får en god debat, der berører de her områder, og hvor ministrene svarer på de konkrete spørgsmål, der bliver rejst i debatten.

Besvarelse

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Det er regeringens politik, at asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at opnå asyl i Danmark, skal forlade landet. Det er der hverken noget nyt eller noget overraskende i. Det fremgår faktisk af udlændingeloven, at sådan skal det være.

Samtidig er det regeringens holdning, at et effektivt og troværdigt asylsystem forudsætter, at asylansøgere, der ikke opfylder betingelserne for at opnå beskyttelse her, skal vende tilbage til hjemlandet. Derfor er reglerne kort fortalt også sådan, at når der gives endeligt afslag på

asyl, fastsættes der en udrejsefrist. Hvis den ikke respekteres, er det politiets opgave at sørge for, at den afviste asylansøger bliver sendt ud af landet.

Rent praktisk sker det ved, at politiet foretager udrejsekontrol, når udrejsefristen er udløbet. Hvis udlændingen ikke er udrejst på dette tidspunkt, sørger politiet for, at udrejse finder sted. Det vil ofte være nødvendigt først at forsøge at fremskaffe rejsedokumenter eller indrejsetilladelse. Udreisen kan derefter ske ved, at politiet påser, at udlændinge udrejser eller – i sjældnere tilfælde – ved at politiet ledsager udlændinge til hjemlandet eller en del af vejen dertil.

Sådan foregår det normalt. Men af og til må vi konstatere, at udsendelserne ikke uden videre kan effektueres. Det kan bl.a. skyldes, at udlændingen ikke vil medvirke til udsendelsen f.eks. ved ikke at medvirke til at fremskaffe den nødvendige rejselegitimation. En sådan mangel på samarbejde må efter regeringens opfattelse ikke føre til, at udlændinge får opholdet her forlænget.

Det er baggrunden for, at Folketinget på regeringens initiativ kort før sommerferien vedtog en lovændring, der betyder, at udlændinge, som ikke medvirker til udsendelse, ikke skal have dækket deres underhold her i landet – bortset fra kost og logi. Samtidig kan de pålægges en intensiv meldepligt hos politiet. Udlændingemyndighederne bruger disse nye reaktionsmuligheder meget aktivt, og den foreløbige vurdering er, at det virker ganske godt.

Dertil kommer, at Folketinget ved en ændring af udlændingeloven i 1996 gav mulighed for, at udlændinge efter retskendelse kan fremstilles for hjemlandets ambassade for på den måde at få fremskaffet den nødvendige rejselegitimation. Ved en ændring af loven i 1997 blev der endvidere givet mulighed for, at udlændinges fingeraftryk videregives til hjemlandets ambassade efter retskendelse. Også dette medvirker til at få udsendelsen gennemført i forhold til udlændinge, der ikke selv ønsker at medvirke.

Men problemet med udsendelsen kan også skyldes, at asylansøgernes hjemlande ikke umiddelbart er indstillet på at tage imod deres egne statsborgere. I disse tilfælde må vi finde andre løsninger.

Det er ikke kun Danmark, der har problemerne med at få visse lande til at tage deres egne statsborgere tilbage. Andre vestlige lande

har de samme problemer. Det er derfor oplagt at søge at finde løsninger på disse problemer igennem det internationale samarbejde, som vi jo deltager i. Således drøftes i EU-regi løbende fælles tiltag vedrørende udsendelse af udlændinge uden opholdsgrundlag. Vi har bl.a. vedtaget en fælles ramme for tilbagetagelsesaftaler, og vi er blevet enige om, at spørgsmålet om tilbagetagelse skal tages op i forbindelse med forhandlinger om samarbejdsaftaler mellem EU og tredjelande.

Også på det nordiske plan arbejdes der i den nordiske samrådsgruppe for flygtningespørgsmål netop nu aktivt på fælles tiltag over for lande, der ikke vil tage imod deres egne statsborgere. Arbejdet på dette felt vil blive intensiveret, når Danmark i 1998 overtager formandskabet for samrådsgruppen. På lidt længere sigt vil de internationale bestræbelser og det internationale pres forhåbentlig føre til, at de modvillige lande i stigende omfang tager egne statsborgere tilbage.

De internationale bestræbelser på en fælles løsning af tilbagetagelsesproblemet skal imidlertid ikke afholde os fra at søge egne løsninger på akutte udsendelsesproblemer. En af måderne at gøre det på er at indgå bilaterale aftaler om tilbagetagelse. Min forgænger har for nylig i Folketingets Retsudvalg haft lejlighed til at redegøre for de forhandlinger, vi aktuelt fører med Forbundsrepublikken Jugoslavien om en tilbagetagelsesaftale. I 1997 har der været drøftelser mellem Danmark og Forbundsrepublikken Jugoslavien med henblik på at indgå en tilbagetagelsesaftale. Det har ikke været en problemfri proces, kan jeg hilse og sige.

På det første og hidtil eneste møde i maj 1997 enedes de to lande om at udveksle aftaleudkast. Et dansk udkast fremsattes i begyndelsen af juni. Først den 6. oktober modtog Udenrigsministeriet et jugoslavisk udkast, og på det grundlag vil forhandlingerne blive fortsat.

Et andet eksempel på tilbagetagelsesaftaler er de aftaler, som vi har indgået med myndigheder i Nordøst- og Nordvestsomalien denne sommer. Baggrunden for disse aftaler var, at Flygtningenævnet i sager, hvor der ville blive meddelt afslag på asyl, havde bestemt, at tvangsmæssig udsendelse forudsætter indgåelse af tilbagetagelsesaftaler med de stedlige myndigheder.

Derudover må vi konstatere, at Nordøst- og Nordvestsomalien efter mange års borgerkrig er meget hærgnet og meget ødelagt. Disse områder

er da dermed heller ikke parate til at modtage de hundredtusindvis af flygtninge, der befinder sig både i nærområdet og spredt ud over det meste af verden. En sådan massiv repatriering vil bringe den stabilitet, der nu er opnået i området, i fare.

Regeringens opfattelse, som deles af en lang række internationale humanitære organisationer, var, at en mere massiv tvangsmæssig tilbagesendelse af personer til områderne burde følges op af hjælp til genopbygning. For regeringen var det således naturligt at vurdere, om Danmark kunne hjælpe til på disse områder ved at benytte midlerne fra miljø- og katastroferammen til at supplere den humanitære bistand, som vi allerede yder til Somalia. Der var hverken tale om støtte til den enkelte ansøger eller om penge til de stedlige myndigheder, men støtte til internationalt arbejde, til hjælpe- og udviklingsorganisationernes aktiviteter i området.

Det blev fra første færd fra dansk side tilkendegivet, at vi ville være indstillet på at overveje forskellige genopbygningsindsatser. Vurdering af behov for støtte blev foretaget sideløbende med indgåelse af tilbagetagelsesaftalerne. På den måde var der en sammenhæng mellem støtte og tilbagetagelsesaftaler.

Noget andet er, at der ikke var en juridisk sammenhæng mellem de to ting. At det forholder sig sådan, er først bekræftet af myndighederne i Somaliland i en fælles forståelse, der blev undertegnet efter indgåelse af tilbagetagelsesaftalen, og siden i praksis dokumenteret, da hjemsendelse af den første afviste somaliske asylansøger blev gennemført for nogle få uger siden. Denne udsendelse fandt sted, selv om det på det tidspunkt var klart efter afgørelsen i Finansudvalget, at Danmark ikke ville yde genopbygningshjælp til Somaliland.

Beskyldningerne om menneskehandel og bestikkelse har således vist sig at være grundløse.

Regeringen finder fortsat, at vi skal arbejde videre på at støtte genopbygningsindsatsen i Somalia. Dermed er det også sagt, at regeringen ikke vil afvise, at det igen kan blive aktuelt at anskue hjemsendelse og hjælp til genopbygning i en sammenhæng. Det kan være i forhold til Somalia eller i forhold til andre lande i en lignende situation; for der kan opstå situationer, hvor der er en sammenhæng, som der var her.

International hjælp til genopbygning og normalisering af situationen i krigshærgede og

ødelagte lande gør det muligt og realistisk for flygtninge fra området at vende tilbage, også frivilligt, for selv at medvirke til genopbygning, og samtidig medvirker velgennemførte genopbygningsprogrammer til, at nye flygtningestrømme fra området undgås. Det er som sagt en model, der støttes af internationale humanitære organisationer.

Når det er sagt, vil jeg endnu en gang understrege, at denne regering ikke vil medvirke til aftaler, der kan have karakter af menneskehandel, lige så lidt som regeringen vil sætte menneskeliv på spil ved blot at dumpe afviste asylansøgere i hjemlande, der ikke vil tage imod dem.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):

Jeg synes, det er symptomatisk for det debatniveau, Dansk Folkeparti bevæger sig på, når man her spørger, om det fremover skal være sædvane at lave hjemsendelsesaftaler, der indebærer udgifter over bistandsmidlerne. For det spørgsmål kan jo besvares med et kort og klart nej. Mon ikke alle andre end Dansk Folkeparti har forstået, at regeringen konsekvent har holdt fast i, at midlerne til udviklingsbistand skal anvendes i overensstemmelse med principperne i strategien for dansk udviklingspolitik frem til år 2000?

Som indenrigsministeren allerede har nævnt, var det midler fra miljø- og katastroferammen, som regeringen i sommer foreslog benyttet til projekter i Somalia i forbindelse med hjemsendelse af afviste asylansøgere, og vi håber stadig, at et flertal i Folketinget vil lytte til FN, Dansk Flygtningehjælp og de mange andre, der har anbefalet denne tanke.

Afvisningen af aktstykket om de 44½ mio. kr. fra MIKA-rammen var således beklagelig, både fordi Danmark derved ikke levede op til, hvad der klart fremstod som en moralsk forpligtelse, og fordi selve aktiviteterne som sådan burde være realiseret. Minerydning, reovering af elforsyning og veje og genopstart af undervisningen ville give lokalsamfundene et løft, der kunne forbedre mulighederne for de hjemvendte flygtninge.

Hvis debatten i dag skal kunne tjene noget formål, må det være at aflive nogle af de værste myter om flygtningene, som bl.a. Dansk Folkeparti bliver ved med at udsprede.

Jeg vil derfor gerne slå fast, at det er regeringens politik, at flygtninge i videst muligt om-

fang skal hjælpes i nærrområderne, og det er også situationen i dag. Rent faktisk ender 95 pct. af flygtningene fra krige og kriser i Afrika i nabolandene. Jeg gentager: 95 pct. ender faktisk i nabolandene.

Når man ser på de vanskeligheder, som et rigt land som Danmark har eller giver sig selv ved at håndtere en lille brøkdel af alle disse nødstedte mennesker, er det ikke svært at forestille sig, hvilken byrde det er for fattige lande som f.eks. Etiopien eller Tanzania at tage imod de massive flygtningestrømme. Derfor finansierer vi med ulandsmidler en stor humanitær bistand for at hjælpe flygtningene i nabolandene.

Danmark er faktisk en meget væsentlig donor på dette område, særlig gennem FN's Flygtningehøjkommissariat, UNHCR. Alene i 1996 modtog UNHCR således 312 mio. kr. fra Danmark til sit arbejde for verdens flygtninge, men også danske og andre internationale organisationer, der hjælper flygtningene i nærrområderne, modtager støtte fra os.

Mens flygtningene opholder sig i flygtningelejre i nabolandene, omfatter støtten drift af lejrene samt nødvendige mad- og medicinforsyninger for at sikre deres eksistensgrundlag. Når forholdene i hjemlandet er tilstrækkelig sikre, ydes der fra dansk side støtte til frivillig tilbagevenden gennem transportstøtte og nødhjælpsspakker og anden starthjælp til de hjemvendte.

Det er faktisk i gang nu i Somalia-sammenhængen, hvor UNHCR står for en repatriering fra flygtningelejre i Etiopien i et omfang af 30.000-40.000 inden udgangen af dette år.

Forholdene i flygtningenes hjemlande er imidlertid helt afgørende for, om det lykkes at repatriere flygtningene. Ofte er freden meget skrøbelig og kan let påvirkes af det, at tusindvis af flygtninge kommer hjem til områder, hvor boliger, hospitaler, skoler osv. er ødelagte. Kun ved at forbedre forholdene i landet ved både at genopbygge ødelagte faciliteter og at skabe et økonomisk livsgrundlag for befolkningen kan nye flygtningestrømme eller en fortsættelse af konflikten undgås. Ikke mindst gennem vores bidrag til de forskellige multilaterale organisationer støtter Danmark denne vigtige indsats.

Vi har også været i front med fjernelsen af en af de væsentligste hindringer for hjemvendte flygtninge med hensyn til, om de tør komme hjem, nemlig landminer i de forskellige hjem-områder. Ikke alene har Danmark positivt med-

virket til at sikre et internationalt forbud mod landminer, men vi har også stået i spidsen for bestræbelserne på at fjerne de miner, der allerede er lagt ud. Gennem betydelig støtte til FN's aktiviteter til minerydning og til andre organisationers indsats for støtte til mineofre har vi gjort en stor og rigtig indsats fra dansk side, og jeg vil faktisk slutte med at sige, at det, der piner mig mest ved afslaget på MIKA-aktstykket, faktisk er, at vi nu ikke kommer i gang med rydningen af landminer i Nordvestsomalía.

Forhandling

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne takke såvel indenrigsministeren som ministeren for udviklingsbistand for svarene, selv om jeg selvsagt slet ikke synes, at svarene i tilstrækkeligt omfang gav os en fornemmelse af, at regeringen virkelig gør, hvad der står i dens magt for at sørge for repatrieringsordninger, der er tilstrækkelige.

Ministrene brugte selvfølgelig en del tid på at redegøre for forholdene omkring aftalen med Somaliland. Men hvis vi nu vender os mod de personer, der eksempelvis skulle sendes tilbage til Nordøstsomalía – var det ikke 10 personer efter aftalen? – så ville det jo være interessant at få oplyst, om der er tegn i sol og måne på, at der hjemsendes 10 personer som aftalt. Hvor mange er man oppe på nu? Jeg kan huske, at det for ganske kort tid siden var en mediebegivenhed fra regeringens side, at man fik hjemsendt én. Er der hjemsendt fem nu, eller hvad er vi oppe på? Og hvornår har det fundet sted? Kan vi få nogle svar på det?

De aftaler, man har brugt masser af tid på ved udsendelse af forskellige delegationer osv., og som i flere omgange har resulteret i det, regeringen selv har betegnet som gennembrud i pressen, er det noget, der egentlig har battet noget? Er det noget, der har sikret hjemsendelse af hvor mange personer, kære ministre?

Jeg skal også bede om svar fra ministrene på, om den hjemsendelse til Somalia, der så har fundet sted, har givet anledning til overvejelser om inddragelse af opholdstilladelse inden for den nuværende 3-års-frist i udlændingelovens § 19. For hvis hjemsendelserne skal være en succes, må det jo forventes, at regeringen får sat en bremse på de forventede permanente opholdstilladelser i Danmark, når det nu har vist sig, at der foruden afviste asylansøgere

også er en række flygtninge eller asylsøgere her i landet, som efter vores opfattelse jo ikke på nogen måde er berettiget til asyl og dermed til at opholde sig i landet.

Hvad agter regeringen i det hele taget at gøre ved de 1.132 udlændinge, der ifølge den tidligere indenrigsministers oplysninger venter på at blive udsendt af Danmark? Kan vi få et klart svar på det?

I sig selv virker det jo helt grotesk, at en udvist person kan forhale sin egen hjemsendelse ved at nægte at underskrive de nødvendige papirer. Vi har omkring 3.000 somaliere her i landet, som ikke har fået permanent opholdstilladelse endnu. Den tilladelse bør efter Dansk Folkepartis opfattelse heller ikke træde i kraft. Hvad er regeringens holdning til det? Mener regeringen blot, at vi skal lade 3-års-grænsen forløbe med det resultat, at efterhånden som vi ikke får hjemsendelsesaftaler på plads, så er der flere og flere asylsøgere, som opholder sig her i landet, og som så får lov til at blive her?

Så der er mange spørgsmål, som ikke er besvaret med det, ministrene har sagt indtil nu. Det er vores opfattelse i Dansk Folkeparti, at selvfølgelig er viljen til at hjælpe folk i nød meget stor i den danske befolkning, specielt til at hjælpe folk i deres egne nærområder, men også, når der er krig tæt ved Danmark, til at hjælpe folk i Danmark.

Men det er naturligvis en forudsætning for Danmark, at det er en hjælp, der er tidsbegrænset, og at folk, når der bliver fred i deres nær-områder igen, så vender tilbage. I dag sker det kun i meget begrænset omfang. Langt de fleste udlændinge, som kommer til Danmark som asylsøgere, bliver i Danmark. Det har vi set med eksjugoslaverne, og nu ser vi det også med somalierne – en helt uholdbar situation efter Dansk Folkepartis opfattelse.

En af grundene er selvfølgelig den tåbelige 3-års-regel, som betyder, at asylsøgere, som har opholdt sig i Danmark i tre år og ét minut, får livsvarigt ophold i Danmark. Det så vi for ganske få uger siden med de 2.000 kosovoalbannere, som jo fik ophold i Danmark, fordi denne her periode var overskredet. Vi har haft samråd om det. Der var ikke noget at gøre. Natten mellem, jeg tror det var en fredag og lørdag, blev tidsfristen overskredet.

Så der er ikke noget at sige til, at det er svært at lave hjemsendelsesaftaler. Jeg tror, den tidligere indenrigsminister karakteriserede det på den måde, at der direkte fra eksjugoslaviske

føderale myndigheder blev spekuleret i den her 3-års-grænse. Det synes jeg er vigtigt at vi får debatteret.

Der er efter vores opfattelse ikke noget inhumant eller racistisk i at ønske ændringer i de her regler, men jeg må jo spørge: Hvad særlig human er der eksempelvis ved, at fordi man har opholdt sig i Danmark i tre år, så får man opholdstilladelse, selv om man ikke er berettiget til asyl?

Så der er altså mange spørgsmål, og Dansk Folkepartis opfattelse er den, at hvis man brugte lige så store ressourcer på at sørge for hjemsendelse og lave repatrieringsordninger, som man bruger på integrationsdiskussion og på at integrere udlændinge i det danske samfund, så ville man være nået langt længere, end man er i dag.

Så med betænkning nr. 1337 afgivet af det af indenrigsministeren nedsatte integrationsudvalg, hvor mange og store overvejelser der egentlig ligger omkring integration. Det er fair nok, at der bliver lavet sådan nogle ting, men det betyder også, at fokus i Danmark ligger på integrering og ikke på repatrieringsordninger.

Vi ønsker fra Dansk Folkepartis side, at vi i lidt højere grad får fjernet fokus fra integreringsordninger og i højere grad fokuserer på hjemsendelsesordninger, og vi håber, at vi kan afslutte denne debat i dag med at blive enige om en folketingsvedtagelse, som sørger for, at Folketinget og regeringen fremover koncentrerer sig mere om repatrieringsordninger end om integrering.

Lad mig derfor afslutte med at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til at udarbejde en omfattende hjemsendelsesplan, der kan udvirke, at asylsøgere, som stammer fra områder, hvor der er fredelige forhold, hjemsendes hurtigst muligt.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 9).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde mange ting, jeg ikke var enig i, og så sagde hr. Kristian Thulesen Dahl også to ting, som var decideret forkerte.

For det første sagde hr. Kristian Thulesen Dahl, at der eksisterer en forpligtelse for lande til at modtage deres egne statsborgere, som var flygtet. Det er ikke korrekt. En sådan forpligtelse eksisterer ikke. Såfremt hr. Kristian Thulesen Dahl mener noget andet, så synes jeg, hr. Thulesen Dahl skal komme herop og forklare, hvor den forpligtelse er skitseret andre steder end i hr. Thulesen Dahls hoved.

For det andet sagde Dansk Folkepartis ordfører, at der eksisterer en 3-års-regel, som betyder, at asylsøgere automatisk får permanent opholdstilladelse efter tre år. En sådan regel eksisterer ikke. Det er simpelt hen forkert. Hvis Dansk Folkepartis ordfører mener, at der eksisterer en sådan regel, der betyder, at man automatisk får permanent opholdstilladelse i Danmark efter tre år som asylsøger, så vil jeg godt bede om, at hr. Dahl dokumenterer, hvor en sådan regel skitseres.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes, det var en ynk at høre hr. Kristian Thulesen Dahl heroppefra. Vi hørte kritik af, at en lov var udløbet – fra et parti, der så decideret har sovet i timen som Dansk Folkeparti! Det er en lov, som har været offentliggjort alle de steder, det skal offentliggøres, og det burde jo være Dansk Folkepartis egen opgave at se at få fundet ud af, om man vil fremsætte lovforslag til forlængelse af en sådan lov.

Men realiteten er jo, at Dansk Folkeparti overhovedet ikke var interesseret i den lov, da den blev lavet. Man vendte ryggen til den. Man stemte ikke for den. Man kom ikke med ændringsforslag. Hvis hr. Thulesen Dahl mente, at man skulle have opereret med længere tid end to års midlertidig opholdstilladelse for de pågældende, hvad så om hans parti havde taget sig sammen og udvist lidt fasthed og ikke været så slapt og slattent og havde lavet ændringsforslag og var gået ind og havde påvirket loven. Hvad er det for en ynk?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

For at tage det sidste først vil jeg sige til hr. Bjørn Elmquist, at jeg ikke ved, hvad det er for en ynke, hr. Bjørn Elmquist taler om. Dansk Folkepartis politik på det her område har været lysende klar, og det burde det også have været for hr. Bjørn Elmquist. Det kan ikke komme bag på hr. Bjørn Elmquist, hvad vores politik er på udlændingeområdet. Det er et af de områder, hvor vi faktisk gør ret meget ud af at forklare omverdenen, hvad vi står for. Det burde hr. Bjørn Elmquist også forstå.

Så vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, at det jo er rigtigt, når hr. Søren Søndergaard siger, at man ikke kan pege på en international konvention eksempelvis, der siger, at et land har forpligtelsen til at tage sine egne statsborgere tilbage; men vi finder faktisk i Dansk Folkeparti, at det er noget af det allermost naturlige her i verden, at statsborgere i et land hører til i deres eget land, og hvis man rejser til et andet land under forskellige forudsætninger, er man selvfølgelig underlagt vilkårene i det land, man kommer til. Det betyder også, at hvis vi fra dansk side siger, at vores udgangspunkt for at hjælpe mennesker, der midlertidigt er i nød, er, at de selvfølgelig vender tilbage, så er det vores politik.

Det, jeg så diskuterede i mit ordførerindlæg, og som jeg mener, at hr. Søren Søndergaard skal forholde sig til, er, om det bør være en hovedforpligtelse for regeringen at sørge for at lave repatrieringsordninger, eller det bør være en hovedforpligtelse at integrere de udlændinge, der kommer til det danske samfund. Det er et spørgsmål om, hvor fokus skal lægges, og dér mener vi i Dansk Folkeparti, at fokus skal lægges på, at folk, der kommer hertil, og som er i nød, efter en midlertidig periode vender tilbage, så fokus skal altså lægges på repatriering.

Med hensyn til 3-års-reglen er det rigtigt, at det er, når de får asyl, og så går der en 3-årsperiode, og inden for den periode kan de så søge om permanent ophold. Men det, jeg gerne vil bede hr. Søren Søndergaard bemærke, er med hensyn til de kosovoalbaniere, som vi har diskuteret her i Folketinget så sent som i dette efterår. De kosovoalbaniere var jo ikke berettigede til asyl. De var blevet afvist. Men de får alligevel lov til at blive i det danske samfund, fordi en frist er overskredet.

Det kan ikke være rigtigt, at det skal være sådan. Det kan ikke være rigtigt, at andre myn-

digheder kan spekulere i sådan nogle ting med henblik på, at der så ikke kan laves hjemsendelsesaftale i tide. Det ønsker vi at lave om på, så det danske samfund stadig væk har mulighed for eksempelvis at sende de 2.000 kosovoalbaniere tilbage, hvis det overhovedet på noget tidspunkt bliver muligt. Det ønsker hr. Søren Søndergaard at forhindre kan ske.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg synes, det er tankevækkende, at Dansk Folkeparti, der har kampen mod udlændinge som deres hovedemne – måske næsten deres eneste emne – forbereder en forespørgselsdebatt, hvor ordføreren for partiet i sin indledende bemærkning kommer med to faktuelle fejl; to fuldstændig forkerte udtalelser om, hvordan den danske lovgivning ser ud. Det er ret imponerende.

Det er jo rigtigt, at der ikke eksisterer en international konvention, som forpligtiger lande til at tage deres egne statsborgere tilbage – i modsætning til det hr. Thulesen Dahl påstod – og det er rigtigt, at der ikke eksisterer en 3-årsregel for asylsøgere, men for folk der har fået asyl.

Hvad betyder det så, når vi snakker kosovoalbaniere? Nu er det jo ikke nogen hemmelighed, at vi mener, at de folk, der deserterede fra den serbiske hær og nægtede at deltage i folkemordet i Bosnien, skulle have været hædret med asyl. Det er der ikke nogen tvivl om. Det mener hr. Thulesen Dahl ikke. Han vil helst have sendt dem tilbage, så de kunne have udgjort kanonføde for Milosevics fascister. Det er forskellen.

Det interessante er bare – sagt til hr. Thulesen Dahl – at de fleste af de mennesker, vi snakker om her, har været 5-6-7 år i Danmark, så selv med Det Konservative Folkepartis og Venstres forslag om 7-års-reglen ville mange af dem have fået lov til at blive. Det glemmer hr. Thulesen Dahl at fortælle.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg vil ikke bestride, at det forekommer naturligt, at personer, der er flygtet under visse omstændigheder, skal tilbage til oprindelseslandet, når disse omstændigheder ikke mere eksisterer, når landet altså er faldet til ro. Hvad der er naturligt kan man jo nok ikke lave en

bestemmelse for én gang for alle, men det kan da godt forekomme sådan.

Men godt er det jo ikke, når naturen går over optugtelsen, og derfor skal jeg spørge til hr. Thulesen Dahls optugtelse. Indenrigsministeren har ganske vist allerede fra dette sted fastslået, at det er således, at vi ikke kan udsende nogen, hvis oprindelseslandet ikke vil modtage dem, og der findes en række sådanne lande, ikke mange, men en række.

Vil hr. Thulesen Dahl herfra bekræfte, at han ved, at det forholder sig sådan, og at han derfor også på dette punkt har været vildledende i sin ordførertale, eller vil han være en tøsedreng og lade som ingenting?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu er det jo let at falde over budbringeren, når man ikke kan lide budskabet, og det er jo det, man gør i øjeblikket.

Hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at der var en forpligtelse til, at lande tog deres egne statsborgere tilbage. Og det er der jo. Det er der jo ingen der kan nægte. Der er en moralsk forpligtelse, og der er ikke et eneste civiliseret land i hele verden, som ikke følger den moralske forpligtelse, at man siger, at det land, man er statsborger i, selvfølgelig har ansvaret for de mennesker, der er statsborgere. Det er det, Danmark, Sverige, USA, Canada, Japan og alle andre lande følger.

Er der en dansker, som bliver udvist fra et andet land, så føler vi det som vores moralske forpligtelse, og det er aldrig blevet anfægtet, at vi selvfølgelig modtager denne statsborger i vores land, for det er dér, han eller hun er født. Så er der nogle få lande, der ikke følger denne moralske forpligtelse, som sætter sig ud over almindelig international anstændighed, og det er jo det, det drejer sig om.

Der er altså en moralsk forpligtelse, og der er ingen normale demokratiske lande i denne verden, der ikke følger denne forpligtelse. Det vil jeg godt oplyse. Så hr. Thulesen Dahl har jo ret på dette område.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Jeg synes ikke, at hr. Thulesen Dahl formåede at tilbagevise min påstand. Det kan da godt være, at Dansk Folkeparti har viljen, men så er det vel evnerne, det skorter på, hvis man i den grad har sovet i timen, at man ikke har fundet ud af det.

Og hvad var det så for en gang nonsens – det er vist accepteret at sige det fra talerstolen – vi hørte om, hvad Folketinget kunne og ikke kunne! Folketinget giver lovene, og hvis et flertal i Folketinget ved tre behandlinger gennemarbejder et lovforslag og vedtager det, er det en lov, og så kan man ikke sige, at Folketinget har gjort noget, som strider mod det ene, det andet og det tredje. Vi skal overholde grundloven og vores internationale forpligtelser, men ellers kan et politisk flertal bestemme, hvad det vil.

Så det kan da godt være, det ikke er viljen, det skorter på, men så er det så givet evnerne.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Thulesen Dahl, vil jeg nævne, at Folketinget i disse dage har besøg af en delegation fra Europa-Parlamentet under ledelse af formanden, hr. José Maria Gil-Robles Gil-Delgado.

På Folketingets vegne byder jeg vore gæster hjertelig velkommen til mødet her i Folketinget og udtaler ønsket om, at delegationen må få et udbytterigt besøg i Danmark. Velkommen hertil.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard, at det lykkes ikke at gå på talerstolen og påstå, at jeg skulle have udtalt mig i strid med gældende regler, når hr. Søren Søndergaard så ikke engang kan citere korrekt.

Senest sagde hr. Søren Søndergaard, at jeg i mit ordførerindlæg skulle have påstået, at der var en international konvention, som forpligtede til at tage statsborgere tilbage. Det sagde jeg ikke. Jeg sagde, at jeg mente, der var en forpligtelse, og det mener jeg der er. Jeg mener, der er en forpligtelse til, at man tager sine egne statsborgere til sig igen.

Vi kan så diskutere, hvordan det kan udmøntes, og det er det, vi har lagt op til her i dag. Men vi mener, at der ligger en forpligtelse til, at landene skal tage deres statsborgere tilbage, og den forpligtelse skal vi forfægte, vi skal anføre over for landene, og regeringen bør forfægte over for de lande, at de skal tage deres statsborgere tilbage, når muligheden er der for det.

Så vil jeg til hr. Arne Melchior om det med, at der kan være nogle problemer med at få dem tilbage til oprindelseslandet, sige, at der er en afgrund til forskel på, om det er helt klar dansk

politik og regeringen knokler, alt hvad den kan, for at sørge for at udlændinge kommer tilbage til deres nærområder, når det overhovedet er muligt, eller om man ikke gør det. Det er her Dansk Folkepartis opfattelse, at regeringen ikke udviser det arbejde, der er nødvendigt, for at få folk sendt tilbage.

Det skyldes bl.a. nogle danske regler, hvor jeg har nævnt 3-års-reglen, som jeg mener er hindrende for at lave sådan nogle aftaler, og derfor foreslår vi, at den bliver lavet om. Det er der nogle som ikke ønsker at forholde sig til, men alene ønsker at forplumre debatten med alt muligt andet. Det synes jeg er ærgerligt.

Til hr. Bjørn Elmquist: Det kan godt være, at hr. Bjørn Elmquist mener, at vi nok har viljen, men mangler evnen. Vi har fire folketingsmandater i dag, men vi vil håbe, at næste folketingsvalg gør, at evnen til at trænge igennem med vores synspunkter og få vedtaget lovgivning bliver større.

Jeg er ret overbevist om, at hvis linjen fortsætter, som den er startet, med at afvise alle forslag til stramninger på udlændingeområdet, som jeg hører er det reelle signal også fra spørgertiden forleden fra hr. Bjørn Elmquist, så vil det lykkes for os. Det håber jeg.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Så er taletiden udløbet, og det er hr. Arne Melchior for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Thulesen Dahl siger nu, at det ikke skulle være dansk politik at gøre sig umage for at returnere de her ankomne flygtninge, når mulighed i hjemlandet er til stede. Indenrigsministeren har i sin besvarelse på forespørgslen nøjagtigt redegjort for, at det modsatte er tilfældet. Hr. Thulesen Dahl er ikke i stand til, om han så får en måned til det, at vise, at den danske regering ikke gør sig umage med disse ting.

Derfor er mit spørgsmål gentaget nu til hr. Thulesen Dahl: Vil hr. Thulesen Dahl erkende, at hvis et land ikke ønsker at modtage de pågældende, så kan Danmark ikke sende dem tilbage? Vil hr. Thulesen Dahl erkende det?

Jeg skal nævne et konkret eksempel: Hviderusland, som vi har normale diplomatiske og venskabelige forbindelser med, nægter i et antal tilfælde at modtage derfra flygtede personer. Danmark har gjort sig stor umage. Hvad vil hr. Thulesen Dahl ønske, at regeringen yderligere

skulle kunne gøre? Jeg vil altså have et klart svar på, om hr. Thulesen Dahl ved, at tilbage-sendelse ikke er mulig trods alle hensigter derom, når det pågældende land ikke vil modtage vedkommende personer.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har to spørgsmål: Finder hr. Thulesen Dahl, at nærområderne har en international forpligtelse eller noget i den stil til at tage imod flygtninge, som hr. Kristian Thulesen Dahl af den ene eller den anden grund mener skal sendes hjem her og nu? Sådan som jeg forstår det, har hr. Kristian Thulesen Dahl i hvert fald den forståelse, at landet, hvor man er statsborger, på et eller andet niveau har en forpligtelse, men hvilken forpligtelse mener hr. Kristian Thulesen Dahl, at nærområderne har?

Nu lægger hr. Kristian Thulesen Dahl jo en del vægt på, at de skal repatrieres, og så vil jeg godt spørge: Hvor mange penge har Dansk Folkeparti beregnet skal bruges på det her område? Jeg har forstået, at Dansk Folkeparti har store problemer med at få computeren til i øvrigt at få hele statsbudgettet til at hænge sammen, men det kunne være meget rart at få at vide, hvor mange penge hr. Kristian Thulesen Dahl og det dér parti regner med, at der skal bruges her, og hvor vil man finde pengene?

Så det sidste: I hvilket omfang vil man så nedsætte ulandsbistandsmidlerne, og har hr. Kristian Thulesen Dahl på det område en eller anden form for politik til, hvordan vi forhindrer, at der opstår andre katastrofer andre steder med deraf følgende flygtningestrømme?

Det ville være rart somme tider at få en lidt mere sammenhængende beskrivelse af den politik, som Dansk Folkeparti på et eller andet niveau må have gennemtænkt.

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Så får hr. Kristian Thulesen Dahl ordet til besvarelse, og derefter går jeg over til ordførerrækken.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt sige til hr. Arne Melchior, at vi har aldrig fra Dansk Folkepartis side anfægtet, at der kan være praktiske vanskeligheder med at sende udenlandske statsborgere hjem. Det har vi aldrig anfægtet. Jeg vil gerne give hr. Arne Melchior ret i, at hvis hjemsendelses- eller oprindelseslandet nægter modtagelse, så kan

der være praktiske problemer forbundet med det.

Det, vi klager over, og det, vi vil anfægte, er, at vi i Danmark har indrettet politikken på en måde, så vi reelt er medvirkende til, at der også er lande, som spekulerer i de danske regler for at undgå at tage deres egne statsborgere tilbage. Vi fik i forbindelse med kosovoalbanerne, som fik opholdsret i Danmark, bekræftet, at der fra de jugoslaviske føderale myndigheders side var spekuleret i de danske regler for at undgå at tage dem retur.

Vi mener ikke, at vi på den måde skal spænde ben for os selv. Det er da tåbeligt, at vi i Danmark har lovregler, der på den måde spænder ben for en hjemsendelsespolitik, som man i øvrigt påstår, at man er enige i. Det er deri, vi fra Dansk Folkepartis side overhovedet ikke kan se sammenhængen i den politik, der bliver ført.

Så må jeg sige til fru Anne Baastrup, at når jeg siger, vi mener, der er en moralsk forpligtelse for det land, hvori man er statsborger, til at tage én tilbage, så er det selvfølgelig lige præcis det land. Det er et andet spørgsmål, når det drejer sig om naboländerne; selvfølgelig er det det.

Dér må vi selvfølgelig finde ud af, hvordan det kan lade sig gøre og så diskutere det, og hvis det er sådan, at Folketingets flertal klart markerer, at nu ønsker man at tage skeen i den anden hånd og sikre repatrieringsordninger, lade fokus gå fra integrering til repatriering, vil Dansk Folkeparti da meget gerne deltage i diskussionen af, hvordan det kan udmøntes, og også diskutere, om det vil koste nogle penge. Jeg vil da gerne medgive, at det efter vores opfattelse er bedre at bruge midlerne i naboländerne til at sikre, at folk kommer retur, frem for at integrere dem i det danske samfund. Den diskussion deltager vi gerne i.

Lotte Henriksen (S):

Tænk at blive tvunget fra hus og hjem og blive splittet fra sin familie, flygte fra krig og elendighed med sine få ejendele samlet i en pose. Det er den barske virkelighed for tusindvis af mennesker.

Indimellem kunne man i den danske debat tro, at alle disse mennesker i en lind strøm flød ind over Danmarks grænser, men virkeligheden er jo, at det kun er ca. 5 pct., der flygter længere væk end til deres nærmeste naboland.

Når der i Tanzania og Etiopien derfor er oprettet kæmpe flygtningelejre for at kunne modtage alle disse folk fra naboländerne, må vi yde vores til at hjælpe med opgaven. Flygtninge skal hjælpes i deres naboländer, men det kræver, at vi som et fjernere område hjælper økonomisk til, både mens flygtningene befinder sig i flygtningelejrene og siden, når de skal vende tilbage til deres hjemlande.

Men selv om Danmark altså – som udviklingsministeren nævnte – yder støtte til UNHCR og andre organisationer for at hjælpe i naboländerne, er der altså folk, som flygter videre fra de flygtningelejre, som masser af folk er nødt til at affinde sig med er deres hjem i måske årevis.

Nogle af dem banker på Danmarks dør for at bede om asyl. De, der ikke opfylder betingelserne for at få asyl i Danmark, skal forlade landet, helst frivilligt, og det kan der, som indenrigsministeren redegjorde for, være nogle problemer i. Dem må vi jo så løse.

Når sagen om somaliernes tilbagesendelse i sommer overhovedet udviklede sig til en forhandling mellem Danmark og myndighederne i Nordvest- og Nordøstsomalia skyldes det, at Flygtningenaævnet ved afvisning af asyl til somalierne krævede, at flygtningenes hjemlande ville modtage dem. Dette var baggrunden for, at Udlændingestyrelsen sendte en delegation af sted og senere, nemlig i sommer, indgik aftale med Nordøst- og Nordvestsomalia.

Målet vil efter vores mening være, at den slags tilbagetagelsesordninger drøftes og aftales i EU, i nordisk eller i andet internationalt regi, men selv da kan bilaterale aftaler komme på tale – også suppleret med økonomisk bistand til genopbygning og repatriering i et område.

Til dette er miljø- og katastroferammen fortrinlig. Da Folketinget i december 1992 besluttede at etablere en miljø- og katastroferamme, skete det på baggrund af Riokonferencen. Målet er, at rammen skal udgøre 0,5 pct. af BNI i år 2002 ved siden af udviklingsbistanden. De 50 pct. af denne ramme er afsat til humanitær hjælp primært i forbindelse med væbnede konflikter og de deraf afledte flygtningeproblemer. De sidste 50 pct. er afsat til miljøindsatsen i henholdsvis Central- og Østeuropa og udviklingslandene.

Vi har ingen intentioner om at forringe Danmarks internationale miljøindsats, men finder, at det faktisk var passende at anvende MIKA-rammen i forbindelse med hjemsendelse og

repatriering af flygtninge. Vi ser således gerne, at MIKA-rammen på et senere tidspunkt kan bringes i spil også ved andre typer af hjælpesituationer. Derfor vil jeg gerne på vegne af S, SF, R og CD stille følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget opfordrer regeringen til snarest at give en redegørelse for, hvorledes miljø- og katastroferammen kan gøre det muligt at styrke indsatsen over for de globale miljøproblemer og sikre bistanden i internationale katastrofesituationer.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 10).

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Socialdemokratiets ordfører, fru Lotte Henriksen, nævnte helt korrekt, ligesom udviklingsministeren gjorde tidligere, at ca. 95 pct. af alle flygtninge, altså 19 ud af 20, bliver i et nærområde, eksempelvis i Afrika, og så er der kun fem pct., dvs. én ud af 20, som kommer videre til det rige Vesten, eksempelvis Danmark. Der blev også sagt, og det er også rigtigt, at de 95 pct., der bliver i nærområdet, i nabolandene, tit lever under meget dårlige og kummerlige forhold.

Jamen det er jo netop baggrunden for, at Det Konservative Folkeparti foreslår en helt anden politik på dette område, hvor vi i stedet for, at vi hvert år anvender milliarder af kroner til at forgylde de sidste fem pct., som er de stærkeste, de rigeste, og som kommer helt til Vesten, så anvender alle de milliarder – hver en øre – i et nærområde og hjælper ti gange så meget. Der ved kunne vi hjælpe et meget stort antal af de mennesker, der sidder under kummerlige forhold, til at få langt bedre forhold. Det er hele filosofien.

Det er derfor, vi kalder regeringens flygtningepolitik for asocial, for man vælger at hjælpe nogle få i stedet for at hjælpe de fleste, dvs. hjælpe flest mulige familier, for det beløb, man har til rådighed.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Fru Lotte Henriksen sagde, at der fra tid til anden opstår problemer med hjemsendelse af disse asylansøgere eller flygtninge. Situationen i hjemlandet er blevet bedret, og så skal de vende tilbage til deres hjemland; men fra tid til anden så opstår der problemer, og så sagde fru Lotte Henriksen: Dem må vi så løse.

Mit spørgsmål til fru Lotte Henriksen er derfor: Hvordan synes fru Lotte Henriksen selv, at regeringen håndterer at løse de her problemer? Synes fru Lotte Henriksen, at regeringen har haft succes med at løse problemerne og sørge for, at f.eks. somalierne bliver hjemsendt? Synes fru Lotte Henriksen, at regeringen har haft succes, eller kunne Socialdemokratiet tænke sig, at regeringen havde gjort noget andet og måske noget mere?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har to spørgsmål til fru Lotte Henriksen. Det ene er: Hvad er Socialdemokratiets holdning til, at der så åbenlyst er lande, som spekulerer i de danske retsregler for at undgå at tage egne statsborgere tilbage?

Vi har tidligere fået berettet, og jeg har tidligere også flere gange heroppefra nævnt, at de føderale myndigheder i Jugoslavien klart har spekuleret i de danske regler for at undgå at tage egne statsborgere tilbage. Mener fru Lotte Henriksen og Socialdemokratiet ikke, at det bør give anledning til at ændre de danske retsregler?

Punkt to vil jeg gerne høre om Socialdemokratiets holdning til det forslag til vedtagelse, som jeg på vegne af Dansk Folkeparti har fremsat her i dag, for med de afstemningsregler, der er, ser det med det forslag til vedtagelse, som fru Lotte Henriksen har fremsat, ikke ud til at vores kommer til afstemning, og derfor ønsker jeg at få Socialdemokratiets tilkendegivelse af, om man i givet fald ville have kunnet støtte det.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Til hr. Helge Adam Møller: Jeg har godt set, at De Konservative – og også så vidt jeg har forstået Venstre – har stillet forslag om, at man skulle anvende mange flere af de milliarder kroner, man tilsyneladende bruger i Danmark, til at sende flygtninge tilbage til nærområderne,

altså til de lande, som tager imod de flygtninge, og som er tæt på.

Samtidig har jeg også forstået, at Venstres formand, hr. Uffe Ellemann-Jensen, godt forstår og også har set, hvordan situationen ser ud i disse flygtningelejre. Han sagde til B.T. i tirsdags: »Jeg ville snyde, svindle og bedrage bare for at komme væk«.

Derfor er der jo så også al mulig grund til at yde den støtte, der skal være, til flygtningelejrene. Jeg mener bare ikke, at det skal gå ud over de fem pct., som flygter andre steder hen, for dem har vi også en forpligtelse over for.

Tom Behnke peger på, at vi skal løse de problemer, og når jeg nævnte det, sådan som jeg gjorde, var det bl.a., fordi indenrigsministeren faktisk i sin besvarelse på forespørgslen gav en længere forklaring på, hvordan man forsøger både at forhandle sig frem til og også ved politiets hjælp at tilbagesende disse folk, som ikke frivilligt vil sendes tilbage. Jeg mener faktisk, at der i dag bliver gjort så meget som muligt.

Tilsvarende vil jeg sige, at de forhandlinger, som er foregået bl.a. med Somalia, måske i virkeligheden blev forringet og gjort værre og sværere at få på plads på grund af både pressens indblanding og andres – måske ligefrem også folketingsmedlemmers – interesse i, at denne sag blev gjort mere hektisk, end nødvendigt var, således at det rent faktisk var sværere at få aftalen gennemført.

Jeg har ikke mere tid nu, men jeg skal vende tilbage til hr. Kristian Thulesen Dahls spørgsmål på et senere tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Vi nærmer os en besvarelse af spørgsmålet. Fru Lotte Henriksen skal hermed have mulighed for at få lidt mere taletid, og derfor skal jeg gentage spørgsmålet: Hvordan synes fru Lotte Henriksen, det går med at løse problemerne? Fru Lotte Henriksen svarer, at man forsøger at løse problemerne og man gør sit bedste. Det er jo fint nok.

Nu var hr. Bjørn Elmquist jo tidligere på dagen oppe på talerstolen og tale om evner, og hvis det, vi har set indtil nu, er det bedste, regeringen kan gøre, og at den har forsøgt at løse problemerne uden at løse dem, må jeg spørge fru Lotte Henriksen, om det så er dér, vi er hennede. Er det, fordi regeringens evner ikke strækker til, at man ikke får løst problemerne, og at man ikke får lavet nogle aftaler om tilbagetagel-

se af f.eks. somalierne? Er det dér, den ligger: Det er efter bedste evne, og det må vi andre så tage til efterretning?

Lotte Henriksen (S):

Jamen et er hjemsendelsesaftalerne og det, der skal underskrives med de lande, som aftalerne indgås med. De forhandlinger forløber jo, som de to parter nu måtte kunne blive enige om. Det betyder altså også, at somalierne rent faktisk skal være interesserede i at modtage de flygtninge, som sendes tilbage.

Den andet del af det er spørgsmålet om, at de personer, som får afvisning på asyl, også skal findes ved politiets hjælp og gelejdes ud. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt regeringen faktisk ønsker at hjælpe politiet med den opgave. Som bekendt er der også indgået et politiforlig, som gør, at der rent faktisk kan følges op på den type opgaver, og at politiet kan få den kapacitet, der skal til, for at det her kan ske fyldest.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Da det er første gang, jeg skal dyste med vor nye udlændingeminister, indenrigsministeren, vil jeg starte med at sige: Velkommen til debatten her i Folketinget. Jeg kan i hvert fald garantere for modspil, konstruktivt modspil, og også gerne medspil, hvis vi kan blive enige om stramninger.

Jeg vil godt – specielt også efter at jeg har hørt indlægget her i dag – starte med at sige, at der ikke er nogen lette løsninger. Og vi vil, når vi i næste uge fremsætter vort eget forslag sammen med De Konservative, naturligvis afprøve, om det er meningen, at de meldinger, der er kommet i dagspressen i den senere tid og også fra statsministeren, skal være realiteter.

Her i dag vil jeg koncentrere mig om begrebet hjemsendelse af asylsøgere. Jeg har ikke så meget begreb om de dér konti hos bistandsministeren. Det, der er hovedproblemet, er, at når asylsøgere først er kommet til Danmark, hvad enten de er flygtninge, eller de ikke er flygtninge – det er selvfølgelig navnlig dem, der ikke er flygtninge, der er interesse om, fordi de skal hjem igen – er de praktiske, realistiske kendsgerninger, at det er meget vanskeligt at få dem hjem igen. Det lyder meget smukt, når indenrigsministeren siger: Selvfølgelig skal afviste asylsøgere udsendes, sådan skal det være. Men sådan er det ikke i praksis, må jeg sige til ministeren.

Det er rigtigt nok, at det er politiets opgave, men politiet har ikke de redskaber, der skal til. De stikker af, og de er der ikke. Hvis ministeren går udsendelsesstatistikkerne igennem og får den rette forklaring på, hvordan de bliver til, vil indenrigsministeren konstatere, at det er meget få afviste asylsøgere, som overhovedet sendes ud.

Det, der er hovedproblemet i dansk udlændingepolitik, er, at asylsøgere, der kommer til Danmark, kan vi ikke eller kun meget vanskeligt blive af med, selv om de ikke kan erhverve flygtningestatus. De forsvinder. Politiet hæver spærrekortet efter et halvt år og siger, at så er de nok udrejst. Så laver Indenrigsministeriet en statistik, der siger, at de er det, der hedder formodet udrejst – jeg kan ikke huske, om det hedder formodet udrejse, men det er netop kun formodet.

Vi aner ikke, om de er udrejst, og det problem vil jeg godt bede indenrigsministeren se meget på.

Det praktiske liv er helt anderledes end det, der fremgik af indenrigsministerens tale. Det er noget, som vi i Venstre går meget op i. Det er hovedproblemet, fordi det sender et forkert signal til alverden om, at bare man kan komme ind i Danmark, er man sikret forsørgelse i lang tid.

Så kan man forøge grænsebevogtningen, siger statsministeren, men det hjælper jo ikke et klap. De fleste spontanasylsøgere, der kommer til Danmark, stiller på en politistation eller i Sandholmløjren og er faldet ned fra himlen og har ingen papirer og kan ikke huske, hvor de kommer fra, og derfor kan de ikke umiddelbart udvises. Det er hovedproblemet.

Derfor er det så vigtigt, at vi nu får en politik om, at spontanasylsøgere ikke selv skal kunne sidde i Afrika og udvælge sig Danmark. De skal vide, at de må vente og få deres sag behandlet i en lejr i nærområdet, og dermed er vi fremme ved spørgsmålet om anvendelsen af bistandsmidlerne.

Det rigtige er jo, at vi hjælper flest muligt på stedet. Det er det, som vi ønsker i Venstre, idet jeg skal skynde mig at sige til ministeren for udviklingsbistand, at vi selvfølgelig ikke render fra de aftaler, der allerede er indgået generelt om bistandshjælpen. Vi har indgået aftaler, og dem holder vi, men vi ønsker dem anvendt på en helt anden måde til gavn for en helt ny, mere retfærdig asylpolitik, hvor vi hjælper mange flere på stedet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har to spørgsmål til fru Birthe Rønn Hornbech. For det første: Ville Venstre i regering have overvejet at betale f.eks. Restjugoslavien penge for at modtage afviste flygtninge fra Danmark, eller har Venstre det princip, at man under ingen omstændigheder vil betale et land penge for at modtage deres flygtninge? Det er det første spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Har Venstre nogen aftaler med nogen afrikanske lande om at modtage de flygtninge, som vi ikke vil have her? Jeg forstod på fru Birthe Rønn Hornbech, at det skulle sprede sig som en steppebrand i Afrika, at man ikke bare kunne komme hertil og søge asyl. Man skal vente i en lejr i nærområdet, og det vil vel sige, at folk skal sendes tilbage til nærområdet. Hvilke aftaler har Venstre med afrikanske lande om, at de vil modtage afviste asylansøgere her fra Danmark?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Det er meget i samme retning som det, som hr. Søren Søndergaard her sluttede med, for jeg kan da huske, at Venstre også dengang, da Poul Schlüter var statsminister i midten eller slutningen af 1980'erne – da havde man jo en udenrigsminister i partiet – internationalt arbejdede meget for, at man skulle have oprettet disse lejre, og at der skulle være en finansieringsordning gennem FN, således at flygtningene kunne tage ophold i disse meget omtalte nærområder.

Jeg vil godt spørge, om fru Birthe Rønn Hornbech vil fortælle om den modtagelse, som dette danske forslag fik i FN og hos vore nabolande her i Skandinavien. Var der nogen overhovedet, der støttede den idé? Hvad er der af realisme i det forslag?

Og så sagde fru Birthe Rønn Hornbech, at flygtningene skal sidde i disse lejre, mens deres sag bliver behandlet. Er det rigtigt hørt? Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne anmelde en ny kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Det bliver lidt kedeligt, men jeg har længe undret mig over, hvad det er for en politik, Venstre rent faktisk vil have gennemført på dette område. Hvad er det for en regering i nærområdet, der skal tage imod, og hvordan kan det være, at fru Birthe Rønn Hornbech

mener, at de danske myndigheder i givet fald skal behandle en sag i Danmark fra en flygtningelejr, som ligger i nærområdet af det flygtningeproducerende land?

Tingene hænger ikke sammen, og jeg vil meget gerne have en uddybning fra fru Birthe Rønn Hornbech af, hvad nærområdet er, hvordan det kan være, at man pludselig i Danmark skal begynde at behandle disse her sager, og hvordan fru Birthe Rønn Hornbech i øvrigt vil vurdere dem. Skal det være den til enhver tid siddende indenrigsminister, der skal gå ind og behandle dem, eller skal der være en eller anden form for uafhængig instans som f.eks. Flygtningeævnet i dag?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg ville være blevet meget skuffet, hvis hr. Søren Søndergaard ikke havde haft indtil flere spørgsmål. Der var kun to.

Når vi var imod Somaliaaftalen, var det, fordi vi mente, at ved at betale en selvudråbt klanleder for at tage egne afviste statsborgere tilbage gav vi ham og regimet et forfærdeligt pressionsmiddel i hænde, uanset om det gik direkte i hans lomme. Den diskussion behøver vi ikke tage mere; det lægger vi til grund, at det gjorde det ikke. Men vi mener, at man skabte et pressionsmiddel.

Det, vi ønsker, er, at regeringen helst gennem EU og FN skal arbejde for at få aftaler med sikre områder om, at asylsøgere kan være der. Det vil i sig selv virke gevaldigt præventivt, så vi ikke får nær så mange asylsøgere.

Det overgår min forstand, at det skal være mere retfærdigt, at man modtager dem, der er bedst udrustet, dem, der har råd til at rejse til Danmark, og at man skal behandle dem bedre end de flygtninge, der sidder under forfærdende forhold i den tredje verden. Det overgår min forstand.

Det overgår også min forstand, at det skulle kunne medvirke til at fjerne flugtens årsager, og det er vel det, vi alle ønsker. Det gøres kun ved at styrke og samle indsatsen i nærområderne. Det er sådan set det, som udenrigsministeren sagde og har sagt siden 1986. Vi mener, det er rigtigt, og vi bliver ved med at sige det, indtil vi får flertal i Folketinget og i EU og i FN for det. Sådan er det. Når vi tror på det, må vi også blive ved med at sige det.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Problemet er jo, at der er grænser for, hvor mange konkrete problemer man kan løse ved »at ville arbejde for«, og det forholder fru Birthe Rønn Hornbech sig ikke til.

Jeg fik ikke noget svar på, hvilke aftaler Venstre har med lande i nærområder, der vil modtage de flygtninge, som Venstre ikke synes skal være i Danmark. Det er jo ikke nok, at man bliver enige i Danmark. Det er heller ikke nok, at man bliver enige om det i EU. Det er heller ikke nok, at man bliver enige i FN. Det er slet ikke nok. Man skal faktisk tvinge nogle lande til det.

Hvis vi tager den kritik i betragtning, som Venstre normalt har af FN's funktionsmåde og langsommelighed, forstår jeg, at den plan, som Venstre arbejder med, er en meget langsigtet plan. Det er overhovedet ikke noget, der er konkret i forhold til de flygtninge, der er her nu, eller som vil komme de næste 10 år. Det er en meget langsigtet plan.

Det andet spørgsmål, som jeg desværre heller ikke fik svar på, håber jeg på at få besvaret nu, for det kan sådan set besvares med et ja eller nej: Vil Venstre garantere, at Venstre i regering aldrig vil være med til at betale et land penge som et led i en aftale om at modtage egne statsborgere?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Det er jo ikke kun Danmark, der har et problem med at få sendt afviste asylansøgere tilbage til deres oprindelsesland. Det problem kender mange europæiske lande, det ved vi alt om.

Jeg vil gerne spørge fru Birthe Rønn Hornbech, hvad Venstre har tænkt sig at gøre, indtil det i givet fald lykkes at få nogle aftaler med nærområderne, hvilket jeg selv tvivler på er muligt, om at nærområderne vil være med til at have danskfinansierede lejre, der skal indeholde statsborgere, som ikke tilhører det pågældende land, som er et nærområde.

Hvad vil Venstre stille op med de afviste asylansøgere i den periode, der går, indtil det lykkes at få dem hjem? Skal de sættes bag lås og slå? Skal de være på vand og brød? Hvilket niveau vil Venstre tilbyde de stakler, der ikke kan komme tilbage til deres oprindelsesland, fordi de ikke kan få asyl i Danmark?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Fru Birthe Rønn Hornbech talte en smule foragteligt om dem, der har råd til at rejse langt væk.

Jeg har også været flygtning engang. Min far og mor skulle med fem børn flygte til Sverige, altså til et nært land. Det kostede 2.000 kr. pr. hoved. Det var 14.000 kr., og det var mere end to årslønninger for min far. Han måtte ud og låne de penge, men han var så en velstående flygtning, som kunne skaffe de penge.

Må jeg spørge formanden for Folketingets Kirkeudvalg: Og hvis det så endelig er velstående mennesker, skal de så, hvis de er forfulgt, behandles som pariaer, eller skal de behandles på samme måde, som fru Rønn Hornbech ønsker at blive behandlet?

Fjerde næstformand (Elisabeth Arnold):

Jeg har yderligere tre korte bemærkninger, men vil gerne give fru Birthe Rønn Hornbech lejlighed til at svare nu og så igen efter det næste hold korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Formanden for Folketingets Kirkeudvalg har ikke et klap med det her at gøre. Formanden for Folketingets Kirkeudvalg er mødeleder, når der holdes møder i Kirkeudvalget. Punktum.

Med hensyn til bemærkningerne om afviste flygtninge og specielt til hr. Svane siger jeg hele tiden, og det var med i min indledning til ministeren: Det her er ikke let, men det skal altså ikke forhindre et politisk parti i at forsøge at komme med langsigtede ideer. Hvad vi vil gøre med de asylsøgere, der er her, kan vi diskutere, når vores forslag bliver fremsat i næste uge. Nu holder vi os til det, der er forespørgslen i dag.

Her vil jeg godt sige til hr. Søren Søndergaard, når han igen spørger f.eks. i forhold til Jugoslavien, om det aldrig kan tænkes, at vi vil give penge til lande, der tager imod deres egne statsborgere: Jo, hvis der er tale om en organiseret stat med ordnede forhold, og det er efter en krig, hvor der er indgået fred, har vi hele tiden sagt – og det er også en del af repatrieringsstøtten – at som et led i en repatrieringsordning kan man da udmærket forestille sig, at man giver penge til de kommuner i en sådan stat, der f.eks. modtager deres egne statsborgere. Men det er jo en helt anden situation end den, vi taler om i Somalia.

Så har jeg vist sådan set svaret, for det kører jo på det samme. Det er rigtigt, at udenrigsministeren sagde det i FN og at vi stadig væk har den samme opfattelse. Jeg aner ikke, hvordan det blev modtaget, men man skal vel ikke begynde at ændre mening, fordi der er nogle andre, der har en anden opfattelse. Hvad skulle vi så være herinde for?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Så kan jeg sige til fru Birthe Rønn Hornbech, at der simpelt hen ingen støtte var fra nogen side, for det var et totalt urealistisk forslag. Det kan da godt være, at det kan have mange gode elementer i sig, og derfor konstaterer vi med glæde, at der er så mange af flygtningestrømmen, der opholder sig i nærområderne, for så undgår de kulturchok og mange andre ting. Men realiteten var, at der ingen andre lande var, der ville være med til det. Så kan man godt prøve at fastholde det på lang sigt, til lykke med det, men vi skal forholde os til dagens realiteter. Er det ikke det, man også så tit siger fra Venstres side? Det var en gang sniksnak, vi fik her.

Vi kommer nok ikke ret meget den anden vej, men nu var fru Birthe Rønn Hornbech inde på, at man godt kunne indgå en menneskehandel, man kunne godt indgå aftaler om økonomi, om at yde midler til kommuner rundt omkring i nærområder inden for de enkelte lande, som ville modtage deres egne statsborgere.

Må jeg så spørge, hvad det er, Venstre vil sætte på som stykpris. Jeg har en fornemmelse af og har også set det antydnet i flere aviser og hørt det nogle steder, men det skal jeg ikke gå nærmere ind på, at man måske mener, at stykprisen skal være ganske lav, og at der var nogle, der sad og regnede ud, hvad stykprisen var, for så vidt angik Somalia, og dér var den for høj? Er det det, der er realiteten?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg har forstået, at det er Venstres langsigtede idé, der nu bliver præsenteret. Man forestiller sig i Venstre, at der er nogle flygtningelejre i nogle nærområder, og så siger fru Birthe Rønn Hornbech, at nogle af disse flygtninge skal have behandlet deres sag af danske myndigheder.

Så må jeg spørge endnu engang: Hvad er det for nogle kriterier, Venstre vil gå ind på? Hvem skal have lov til at få behandlet sin sag af de danske myndigheder? Hvad er det for en fore-

stilling, som fru Birthe Rønn Hornbech har om hele systemet? Ét er en langsigtet idé, men der skal også på en eller anden måde være lidt kød på, og jeg kan stadig væk ikke se, hvordan man på den ene side vil have behandlet sagerne dér, samtidig med at man slet ikke vil have flygtringe i Danmark, men i nærområderne.

Der er en brist i logikken efter min bedste overbevisning, og jeg vil derfor meget gerne have, at fru Birthe Rønn Hornbech uddyber det lidt mere.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg skal gerne beklage, at jeg blandede fru Rønn Hornbechs identitet som formand for Kirkeudvalget ind i sagen. Det var faktisk både pænt, kollegialt og yderst respektfuldt ment, idet fru Rønn Hornbech udmærket ved, at jeg har den opfattelse, at hun normalt har et højt etisk menneskesyn.

Men fordi jeg sagde den titel, som fru Rønn Hornbech jo har, undgik hun at besvare mit spørgsmål, og jeg fik ikke svar på, om mennesker, der har råd til at flygte, skal behandles som pariaer.

Der er her af flere blevet talt om, at visse lande har en moralsk pligt til at modtage deres flygtede medborgere retur. Har vi så ifølge fru Rønn Hornbech ikke en moralsk og etisk pligt til at behandle også disse mennesker anstændigt? Det er spørgsmål ét.

Spørgsmål to er: Ved fru Rønn Hornbech, at Danmark højst er sjette land i Europa med hensyn til modtagelse af flygtringe i forhold til befolkningstallet, og at der altså derfor ikke kan være noget signal ud over verden om, at det er Danmark, der er dum? Er fru Rønn Hornbech ikke i stedet lidt stolt af, at Danmark hører til de lande, der etisk, moralsk og humant påtager sig sin lille del af en verdensopgave?

Formanden:

Så er det hr. Henrik Svane og derefter fru Birthe Rønn Hornbech, og så går vi videre i ordfører-rækken til hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Vi hørte fru Birthe Rønn Hornbech sige, at Venstre ikke vil være med til at støtte et land som f.eks. Somalia, hvor der ikke er afsluttede krigshandlinger og hermed lavet en fred, hvor vi har accepteret, at dette styre så må sidde der.

Derfor må jeg spørge én gang til: Hvad vil Venstre gøre ved de afviste somaliske asylansøgere i perioden, indtil der indgås en aftale med en regering i Somalia, som er demokratisk valgt? Hvad skal der ske med de afviste asylansøgere i Danmark? Skal de låses inde, eller hvilke forhold vil Venstre give disse stakler?

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

For at tage det sidste først, hvad vi gør med somalierne. Her har vi den tidligere indenrigsministers ord for, at der er indgået en aftale om, at de kan sendes tilbage, uden at der sendes penge til landet. Det går jeg selvfølgelig ud fra er et troværdigt udsagn.

Så spørger hr. Arne Melchior, om flygtninge, der har penge, skal behandles som pariaer. Jeg kan omvendt spørge: Hvordan kan det være, at vi skal behandle dem, der har penge, bedre end dem, der ikke har penge, og som er nødt til at blive i nærområderne? Det er det spørgsmål, jeg bliver ved med at stille. Hvad er det for et menneskesyn, der fører til, at vi kun interesserer os for dem, der har penge, og som kommer herop? Her synes jeg, og det er også sagt til fru Anne Baastrup, at der er en brist i logikken.

Jeg er ikke stolt af vores udlændingepolitik, kan jeg sige til hr. Arne Melchior. Jeg synes, vi har en asocial og uretfærdig flygtningepolitik, for hvem er det, vi tager imod? Det er netop dem, der har råd til at mase sig herop. Vi finansierer menneskesmuglere, og det er jeg ikke spor stolt af.

Jeg vil ikke gå ind i nogen dialog med hr. Bjørn Elmquist. Udtrykket menneskehandel har jeg aldrig brugt. Det må stå for hans egen regning. Det må være hans opfattelse. Jeg kan ikke tvinge folk til at forstå det, jeg har sagt.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil godt starte med at byde den nye indenrigsminister velkommen til arbejdet, som jeg håber vil lykkes. Det vil jeg godt sige her i al fredsommelighed, inden jeg starter med at fyre de store kanoner af, for det vil jeg gøre, men så er jeg startet med noget venligt, som jeg mener.

Indenrigsministeren sagde, at det er regeringens politik, at asylansøgere, der ikke opfylder kravene, skal sendes ud af landet, men det hjælper jo ikke at have en god politik, når man ikke lever op til den.

Der var den 14. februar i år ifølge Det Fri Aktuelt over 1.000 udlændinge, som var udvist

af Danmark, men som stadig væk opholdt sig her, og så glemte man endda de 1.800 kosovoalbanere, som også var udvist af Danmark, og som også opholdt sig i Danmark. Det var altså 2.800 mennesker, der var udvist, men som stadig væk opholdt sig i Danmark på trods af regeringens målsætning.

Så siger indenrigsministeren vedrørende somalierne, at nu er det jo lykkedes at sende én somalier ud. Det er også korrekt. Der er sendt én somalier ud i de sidste tre måneder. I de samme tre måneder er der kommet 257 ind. Jeg tør næsten ikke tænke på, at der, hvis det lykkes at sende 10 ud, kommer 10 gange så mange ind. Så bliver det rigtig galt.

Det, der er det korte af det lange, er, at regeringen er utilgiveligt passiv, når det gælder hjemsendelse af udlændinge, som er udvist af Danmark, fordi de ikke er flygtninge. Lad mig nævne et par eksempler:

Der er de knap 2.000 afviste og udviste kosovoalbanere, som har forsøgt alle muligheder og fået afslag hele vejen igennem. De er udvist af Danmark, fordi de ikke er flygtninge. De fik alle 2.000 den 11. oktober livsvarigt ophold i Danmark, selv om de var udvist. Hvad har regeringen gjort? Den har i de sidste to år vidst, at der var et voldsomt stort problem, fordi Serbien ikke ville modtage dem, men først 10 måneder før deadline startede man forhandlingerne med Serbien.

Man har intet gjort for at få EU til at lægge økonomisk pres på Serbien, der får økonomisk hjælp fra EU, ved at sige: I må leve op til jeres forpligtelser. Nu har man i stedet for givet alle 2.000 livsvarigt ophold i Danmark, selv om de altså var udvist.

Om Somalia: Vi ønsker ikke fra Det Konservative Folkepartis side at lave økonomiske aftaler med lande eller regioner eller klanledere, hvor vi betaler dem – eller lad mig snarere sige bestikker dem – for at modtage deres egne statsborgere, som ikke er flygtninge, og som ikke har lovligt ophold her i Danmark. Det er ethvert lands naturlige pligt at tage imod egne indbyggere, og begynder vi at købslå, at handle om det, som regeringen gjorde det i sommer, er vi ude på et skråplan.

Jeg vil også godt være konstruktiv og sige: Hvad skal vi så gøre? Her er vores forslag: I stedet for at betale eller købslå eller bestikke lande for at leve op til deres naturlige ansvar, ønsker vi sanktioner over for disse lande. I øjeblikket belønner vi jo mange af de lande, som

nægter at modtage deres egne statsborgere. Lad mig nævne nogle eksempler:

I øjeblikket sidder der 6 indiske statsborgere i Danmark, som er udvist af Danmark, og Indien nægter at modtage dem. Vi giver Indien 232 mio. kr. om året i støtte, og de spytter os i øjet. Hvad angår Vietnam, er der 20 udviste vietnamesere, som de nægter at modtage. Vi giver dem 195 mio. kr. om året. Der er 20 etiopiske statsborgere i dette land, som er udvist af Danmark, fordi de ikke er flygtninge. Vi har støttet Etiopien med over 100 mio. kr. i løbet af de sidste seks år.

Det vil vi ikke være med til. Vi finder, at det er rimeligt at sige til lande, der ikke tager deres egne statsborgere tilbage og lever op til deres moralske forpligtelse: Så kan vi ikke samtidig give jer støtte for danske skatteborgeres regering. Der må være en fair handel.

Derfor vil jeg godt på vegne af Det Konservative Folkeparti og Venstre fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer,

- at regeringen ikke i tilstrækkeligt omfang målrettet og energisk med de egnede midler har arbejdet for at sikre, at udlændinge, der er udvist af Danmark, kan returneres til det land, de er statsborgere i, opfordrer Folketinget regeringen til i EU at arbejde for, at lande, der modtager udviklingshjælp eller anden støtte fra EU, skal have denne støtte taget op til overvejelse, såfremt det pågældende land afviser at tage egne borgere tilbage, der er udvist fra et EU-medlemsland. Samtidig bør regeringen snarest under iagttagelse af indgåede aftaler lægge op til, at Danmark gennemfører ovennævnte princip vedrørende bl.a. asylansøgere, som er blevet udvist fra Danmark.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 11).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Hr. Helge Adam Møller sagde tidligere, at regeringens flygtningepolitik var asocial, og at

man skulle hjælpe i nærområdet, og derfor vil jeg gerne give hr. Helge Adam Møller muligheden for at svare på, om Det Konservative Folkeparti har aftaler med nogle nærområder i Afrika, hvortil man kan sende flygtninge, og som har vist vilje til at modtage flygtninge efter aftale med Det Konservative Folkeparti og eventuelt kommende regeringspartnere.

Indtil da, siger hr. Helge Adam Møller, skal vi bruge økonomisk pression, og vi skal bruge sanktioner. Så vil jeg spørge: Er hr. Helge Adam Møller ikke klar over, at på det tidspunkt, da Danmark var deltager i en total økonomisk boykot af Serbien, Restjugoslavien, hvor det ikke var muligt at sende noget som helst derned, ikke en gang oppositionsblade var det tilfaldt at sende derned på grund af denne skærpede boykotsituation, var det eneste, vi i den situation fra dansk side forsøgte at sende tilbage, folk, der var flygtet dernedefra?

Er hr. Helge Adam Møller overhovedet ikke klar over det? Sov hr. Helge Adam Møller på de møder, som vi havde ovre i Indenrigsministeriet, hvor det blev gennemgået, hvordan man fra Indenrigsministeriets og politiets side forsøgte at sende folk tilbage f.eks. via Italien, eller er det bare en, skal vi sige, bevidst forglemmelse?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Forhenværende statsminister Poul Schlüter har lagt op til, at der skulle indgås et nationalt kompromis på dette område. Det er lidt interessant, at hr. Helge Adam Møller slet ikke kom ind på det i sin tale.

Jeg tror, der er mange andre, der også er interesseret, men vi er i hvert fald i Fremskridtspartiet meget interesseret i at høre, hvor langt man er nået med disse forhandlinger om et nationalt kompromis, og hvilke nationale kompromiser det Det Konservative Folkeparti er villig til at indgå. Sådan som jeg har forstået, at det blev lagt frem af Poul Schlüter, skulle det jo være et kompromis, der gjorde, at man lagde låg på hele denne debat, og det ville være interessant at høre, om hr. Helge Adam Møller er enig med forhenværende statsminister Poul Schlüter.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Helge Adam Møller undslog sig ikke for at bruge betegnelsen bestikkelse om Somaliaaftalen.

Er hr. Helge Adam Møller bekendt med, eller er han ikke bekendt med, at den danske direktør i New York for UNHCR udsendte en pressemeldelse, hvori han utvetydigt fastslog, at den danske aftale var fuldt ud i tråd med UNHCR's og FN's politik på området? Og havde hr. Helge Adam Møller lejlighed til at høre generalsekretær Kofi Annan fra FN holde foredrag og besvare spørgsmål om disse ting i Nationalmuseets festsal, hvor han udtalte sig på linje med direktøren for UNHCR? Det var det ene.

Det andet er: Hr. Helge Adam Møller kan sikkert ikke lide menneskehandel – det er der ingen af os der kan – men han opfordrer til en brutal menneskehandel. Fordi et land ikke vil modtage seks flygtninge retur, vil han nægte danske midler til andre borgere i dette land, som intet har med den sag at gøre, midler til at rydde miner, til at bygge veje, til at bygge elektricitetsværker og til at skaffe vand til sultende og tørstende mennesker. Det er menneskehandel, så Det Konservative Folkeparti skulle skamme sig langt væk.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Helge Adam Møller, hvad han tror vil blive konsekvensen, såfremt man begynder at lave sanktioner mod de lande, der modtager udviklingsbistand.

En af baggrundene for, at vi rent faktisk giver bistand, er jo den fattigdomsbekæmpelse, som også skal medvirke til, at der ikke kommer flere flygtninge, så hvis vi nu begynder at skære i ulandsbistanden over for Vietnam og Indien, hvad betyder det så for flygtningestrømmen fra disse lande? Betyder det, at vi, som hr. Arne Melchior nævnte det, skal til at nedlægge de ulandsbistandsprojekter, som vi er i gang med i disse lande, på grund af at vi skal skære i ulandsbistanden? Hvad får det af konsekvenser for flygtninge? Hvad betyder det for nabolandene? Skal vi så til at give nabolandene penge i stedet for?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg ved ikke, hvor naiv man kan være for at blive valgt til Folketinget, men der er tilsyneladende ikke de store grænser.

Jeg vil godt svare på det sidste spørgsmål, som også har forbindelse med det, som hr. Arne Melchior spurgte om: Skal det virkelig gå ud

over resten af Indien, hvis vi siger, at nu droser vi ned på den bistand, I får i øjeblikket, fordi I nægter at tage de seks indiske statsborgere hjem? Ja, det skal vi sige til dem. Og skal jeg sige, hvad resultatet vil blive? Dagen efter, at vi har sagt det, modtager de deres seks statsborgere.

Indien har et indbyggertal på 500 millioner mennesker, og seks af dem har søgt til Danmark, hvor de er blevet behandlet efter alle lovens regler. Men de har altså ikke fået opholdstilladelse i Danmark, og derfor er de blevet udvist af de danske myndigheder, men Indien nægter at modtage dem, selv om det årligt får 232 mio. kr. i ulandshjælp. Men da jeg er sikker på, at Indien gerne vil bevare de 232 mio. kr., som der er god brug for i Indien, vil det da ende med at modtage de seks, som det drejer sig om. For vi er da til grin, hvis et land, som vi støtter og gerne vil hjælpe, fordi vi mener, at det har behov for støtte, samtidig bryder alle normale moralske spilleregler. Det er da at være til grin for sine egne penge.

Så spørger hr. Søren Søndergaard, om vi har aftaler med nogen af landene ude i verden.

Nej, det har vi ikke. Men det ønsker vi at få.

Og så spørger hr. Søren Søndergaard, om jeg har siddet og sovet ovre hos indenrigsministeren – altså den tidligere indenrigsminister, selvfølgelig.

Nej, det har jeg ikke, selv om jeg såmænd indimellem havde lyst til det. Men i forbindelse med sagen om kosovoalbanerne vil jeg godt fastslå, at vi under ingen omstændigheder, hverken når det drejer sig om kosovo-albanere, somaliere eller andre, som er blevet behandlet efter de danske regler, men har fået afslag, fordi de faktisk ikke er flygtninge, ønsker, at de ender med at få livsvarig opholdstilladelse i Danmark. Det er vores grundlæggende holdning, og derfor kunne vi heller ikke være med til at give kosovo-albanerne livsvarigt ophold efter 2 år, sådan som flertallet ønskede at de fik, for det skulle de ikke have haft, men de skulle selvfølgelig have været behandlet ordentligt, indtil den dag, hvor de kunne sendes hjem. Men livsvarigt ophold, når man er udvist af Danmark – nej!

Og så endelig til hr. Tom Behnke, der spørger om det nationale kompromis, som den tidligere statsminister har sagt kunne være en idé – nu kan jeg ikke se, hvor hr. Tom Behnke er, nå, helt dernede:

Vi vil godt være med til et nationalt kompromis, hvis man stort set følger det, som De Konservative og Venstre i fællesskab har lagt frem. Og lad os så sige, at man kun vil være med til 99 pct. af det; så er vi måske også med, men ellers vil vi ikke indgå en aftale, som binder os i de næste 3, 4 eller 5 år. For vi regner med at være i regering om et halvt år, og så vil vi gennemføre den politik, som vi har fremlagt her i Folketinget, til punkt og prikke.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Helge Adam Møller er et omvandrende bevis for, at man meget let kan komme i Folketinget og være her i adskillige år og alligevel være hamrende naiv. Så tak for det!

Men jeg lagde mærke til, at i en af sine korte bemærkninger til hr. Thulesen Dahl var hr. Helge Adam Møller inde på en moralsk forpligtelse; men det var altså kun en moralsk forpligtelse den ene vej, for udlandet, for de lande, der skal modtage deres egne statsborgere, og derfor kunne jeg godt tænke mig at høre, om hr. Helge Adam Møller også vil forholde sig til begebenhed moralsk forpligtelse for et land som Danmark, når det kommer til bevarelse af de humanistiske principper.

Jeg ved godt, at hr. Helge Adam Møller ofte omtaler de humanistiske principper med ordet »pladder« foran, men kan vi ikke få et seriøst ment bud på, hvad der ligger i begrebet moralsk forpligtelse for et land som Danmark ikke blot til at behandle sine egne statsborgere ordentligt og sørge for en ordentlig social velfærd for dem – og naturligvis modtage danske statsborgere, der kommer tilbage hertil efter at have været i det land, de kommer fra – men altså også til at behandle de mennesker ordentligt, der søger tilflugt i Danmark på grund af forfølgelse og undertrykkelse andre steder.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Det var jo tankevækkende at høre hr. Helge Adam Møllers og Det Konservative Folkepartis forståelse af, hvad et kompromis er. Det er nemlig, at de får gennemført 99 pct. af deres politik. Det er tankevækkende!

Men jeg forstår godt, at hr. Helge Adam Møller ikke gik dybere ind i eksemplet med Eksjugoslavien – flygtningene fra Serbien-Montenegro og først og fremmest fra Kosovoregionen – for det er jo et meget sort kapitel, at folk, der

var flygtet, fordi de ikke ville deltage i en krig, som var internationalt fordømt, med den begrundelse, at de kun ville få nogle ganske få måneders fængsel og så i øvrigt blive sendt tilbage til fronten, ikke kunne få lov til at blive i Danmark, og at man med hr. Helge Adam Møllers støtte gjorde, hvad man kunne for at smide dem ud.

For hvis det var lykkedes – hvad det jo altså på trods af de gentagne forsøg, som hr. Helge Adam Møller har glemt, fordi han har siddet og sovet ovre hos indenrigsministeren, ikke gjorde – så havde det eneste, vi havde sendt til Eksjugoslavien, mens alle andre lande iværksatte en sanktion imod Eksjugoslavien, været kanonføde til Milosevics hær, som han så kunne sende ind i Bosnien.

Op da hr. Helge Adam Møller før talte om en moralsk forpligtigelse, må vi bare konstatere, at der altså er forskel på De Konservatives moral og Enhedslistens moral.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har taget ordet for at sige hr. Helge Adam Møller tak for det klare tilsagn, der kom her for et øjeblik siden, og som gik ud på, at Det Konservative Folkeparti ikke på denne side af et valg vil indgå et forlig med den nuværende regering om udlændingepolitikken, hvis ikke V og K får stort set alle de indrømmelser, som de kræver.

Det synes jeg virkelig er rart at få fastslået, for jeg kan love for, at vi, hvis der efter et valg er et andet flertal herinde, vil medvirke til en helt anden og meget strammere udlændingepolitik, ikke en politik, som på nogen måde er inhuman – jeg tror, det var hr. Bjørn Elmquist, der sagde dét – men som anskuer, hvad det vil sige at være human, fra en lidt anden vinkel, end hr. Elmquist gør.

Så jeg takker for det klare tilsagn, hr. Helge Adam Møller kom med.

Formanden:

Først fru Lotte Henriksen og derefter hr. Helge Adam Møller, og så er det fru Anne Baastrup som ordfører.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Jeg kan i hvert fald konstatere, at De Konservatives gerne vil foretage en sammenkædning mellem kroner og øre og hjemsendelsesaftaler. Og

det kan man jo gøre på en pæn måde, men man kan også gøre det på en absolut meget mindre pæn måde ved at skære i ulandsbistanden.

Og så vil jeg jo spørge: Når nu man fra konservativ side gerne vil hjælpe i nærområderne, betyder det så, at vi skal til at give flere penge til UNHCR? For jeg har rent faktisk forstået af Venstres og De Konservatives ændringsforslag til finanslovsforslaget, at man vil beskære ulandsbistanden og primært den multilaterale hjælp med adskillige milliarder, og derfor vil jeg gerne vide, hvad det betyder for hjælpen til UNHCR, hvis vi skal til at yde så meget mere i nærområderne. Hvad giver dét i kroner og øre?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er med meget stort ubehag, jeg bliver nødt til at svare hr. Bjørn Elmquist, for vi kan være uenige, og vi kan diskutere, men at søge at bilde befolkningen – eller dem der lytter til det her – noget ind, som han godt selv ved ikke passer, er uanstændigt.

Det var, da hr. Bjørn Elmquist talte om moralske forpligtelser og humanistiske principper. Da sagde hr. Bjørn Elmquist nemlig, at jeg ofte sætter ordet »pladder« foran begrebet humanistiske principper, men jeg har aldrig nogen sinde i de 54 år, jeg har levet, omtalt humanistiske principper i forbindelse med ordet pladder, og det kunne jeg aldrig drømme om.

Det kan godt være, at jeg på enkelte områder opfatter de humanistiske principper anderledes end hr. Bjørn Elmquist, men at sige, at humanistiske principper eller en humanistisk livsform er pladder, ligger mig uendelig fjernt, og derfor beder jeg hr. Bjørn Elmquist om at gå herop og enten dokumentere, at jeg nogen sinde skulle have brugt det udtryk, eller beklage, at han har skudt mig det i skoene.

Så vil jeg sige til hr. Søren Søndergaard, der ikke kunne forstå, at et kompromis kan betyde, at man skal have 99 pct. af sin politik igennem, at det er rigtigt, at så er det ikke et kompromis. Men det, jeg godt ville understrege, og det er også et svar til hr. Thulesen Dahl, er, at hvis man indgår et kompromis i forbindelse med et forlig på et stort område, betyder det jo normalt, at der er en bindingsperiode på 3, 4 eller 5 år, inden for hvilken man ikke kan komme med nye forslag, medmindre alle parter er enige.

Det er det normale, og dér er det, jeg siger: Det vil vi ikke være med til, for vi vil ikke være

bundet i 3, 4 eller 5 år. Men hvis vi kan indgå et forlig eller en aftale, hvor alle parter står frit umiddelbart efter det kommende valg, så er det en anden sag, for så vil det jo ikke forhindre os i, hvis vi får flertallet – hvilket vi både tror og håber – at gennemføre det, som vi synes er rigtigt. Det er forklaringen. Men jeg erkender, at et kompromis med 99 pct. til den ene side ikke er særlig fair.

Så til fru Lotte Henriksen:

Fru Lotte Henriksen siger, at De Konservative og Venstre ønsker at hjælpe i nærområderne, og spørger i den forbindelse, om det ikke er rigtigt, at vi har foreslået at beskære ulandsbistanden med 2-3 mia. kr., så Danmark ganske vist ikke mere er det land i hele verden, der betaler mest, men stadig væk lever op til FN's målsætning og bliver mellem de tre-fire bedste lande i hele verden.

Jo, det er rigtigt, men det, jeg har advokeret for, og som jeg godt vil foreslå igen og igen, er at se på, hvad vi har brugt til flygtninge i Danmark i de sidste 5 år, og så tage gennemsnittet af det – og det er sådan set lige meget, om det er 5, 6 eller 7 mia. kr., og så sige: Nøjagtig det samme antal milliarder, som vi gennemsnitligt bruger til at hjælpe nogle få flygtninge, der er så rige og stærke, at de kan rejse til Danmark, koncentrerer vi nu derude, hvor problemerne er langt større, og hvor vi kan hjælpe ti gange så mange mennesker. Og dér er det, jeg siger: Det er efter min mening en humanistisk politik.

Undskyld, hr. formand.

Formanden:

Nu er vi så fleksible, at vi undtagelsesvis tillader hr. Arne Melchior også at få en kort bemærkning her, for normalt har vi jo to omgange, og så har vi sagt, at hvis der er nogle, der i løbet af de to omgange kun har fået én kort bemærkning, tager vi dem anden gang. *(Ordveksling med Helge Adam Møller)*. Efter de nye kriterier er formanden berettiget til det, men ikke forpligtet.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Tak, hr. formand!

Hr. Helge Adam Møller har selvfølgelig ikke pligt til at have paratviden om Indiens befolkning, men han oplyste, at der er ca. 500 millioner mennesker i Indien, og ved folketællingen i 1991 var der altså 846 millioner, så højst sandsynligt er der nu omkring de 900 millioner. Men

400 millioner mere eller mindre spiller jo ikke nogen rolle, når hr. Helge Adam Møller koncentrerer sig om seks menesker, som vi nu altså har en mulig – jeg ved det ikke – forsørgerbyrde for.

Men i forbindelse med, at flere tusinde mennesker – forhåbentlig mange tusinde – som kunne have gavn af danske ulandsbistandsprojekter med hensyn til at få mad, vand, varme og andre fornødenheder, vil hr. Helge Adam Møller altså drive den form for menneskehandel at hævne sig på dem!

Så siger hr. Helge Adam Møller: Jamen det er, fordi de har så dum en regering! Men det siger han jo også om den danske regering, og det er da muligt, at den indiske regering ikke er klog nok, men det vil hr. Helge Adam Møller altså have at Danmark så skal hævne på uskyldige, fattige og sultne indere. Hvor er det ringe!

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller, hvis han vil.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstår ikke hr. Arne Melchior; det må jeg indrømme. For jeg går ikke ind for nogle sanktioner, som går ud over uskyldige, fattige mennesker, og jeg synes generelt, den indiske regering – ifølge det, jeg kender til den – er en rimelig fornuftig og ræsonnabel regering, der sikkert gør det så godt, som den kan, for sine 500 millioner mennesker.

Men uanset hvad det er for en indisk regering, er jeg helt overbevist om, at hvis vi sagde til den: Nu har vi altså hidtil ydet jer 232 mio. kr. om året, fordi vi faktisk mener, at der er problemer i jeres land, og vi vil godt blive ved med at hjælpe jer, men det må også kræve en lille bitte smule samarbejdsvilje fra jeres side, eksempelvis på den måde, at I modtager de seks – det er ikke 6 millioner, jeg taler om, men blot seks enkeltpersoner, som er udvist af Danmark – som I har en moralsk forpligtelse til at modtage. Og hvis I ikke vil gøre det, vil vi altså tage støtten til jer op til overvejelse. Så er jeg sikker på, at den indiske regering ville gøre det dagen efter, at vi havde sagt det til den, og så var problemet løst, og så kunne vi stadig væk hjælpe de fattige og sultne horder, og hvad det ellers var, hr. Arne Melchior omtalte inderne som. For der er altså noget, der hedder almindelig fairness, og det er blot det, jeg beder om.

Anne Baastrup (SF):

Der er næppe tvivl om, at debatten i dag har vist relationerne: Der er i alt 26 millioner flygtninge og internt fordrevne i verden, og Danmark modtager asylansøgere i en størrelsesorden på 5.000-6.000 om året, hvoraf ca. halvdel afvises. De tal er det meget centralt at holde fast ved i denne debat.

SF afviste regeringens ansøgning om at anvende MIKA-fonden til Nordvest- og Nordøstsomalia af to grunde:

For det første fordi den fremgangsmåde, regeringen ville anvende, efter vores opfattelse ville hæmme fredsprocessen, og for det andet fordi der ikke var mulighed for, at den danske regering kunne opfylde flygtningekonventionens krav om, at de afviste skulle kunne vende tilbage i sikkerhed og værdighed.

Men jeg vil anvende min taletid i dag til at begrunde, hvorfor vi sammen med Socialdemokratiet, De Radikale og CD er kommet med et forslag til vedtagelse, som jeg så sandelig håber bliver vedtaget:

Sagen er den, at MIKA-rammen i dag består af 2,3-2,4 mia. kr., hvoraf halvdelen går til miljøformål rundt omkring i verden og den anden halvdel til katastrofebistand.

I virkeligheden har det imidlertid vist sig, at det er ganske få af midlerne, der rent faktisk går uden for landets grænser. Hvis man f.eks. ser på MIKA-fondens oprindelige formålsbestemmelser og så tager i betragtning, at vi stort set kun har brugt 15 mio. kr. til Bosnien, som ligger inden for rammen, og at vi derudover har anvendt stort set resten af midlerne til de bosniske flygtnings integrationsprogram, så synes jeg, der er brug for, at vi på nuværende tidspunkt begynder at sadle om.

Sagen er jo i al sin enkelthed den, at katastrofemidlerne nu er blevet et tilskud til indenrigsministerens budget, og at SF ønsker, at midlerne skal bruges efter deres oprindelige hensigt, det vil sige de steder, hvor der kan tænkes at opstå katastrofer, og hvor mennesker sendes på flugt, og det vil sige til en forebyggende indsats.

Sagen er nemlig den, at der ikke er nogen støttemuligheder til det forebyggende arbejde, som f.eks. opbygges af NGO'er, eller til andre fredsskabende initiativer i forbindelse med ulmende konflikter. Vi ved jo f.eks., at i SNG-landene og til dels i Baltikum har både myndighederne og NGO'erne et ønske om at få støtte til at implementere international flygtningelovgivning, herunder oprette modtagelsescentre

for asylsøgere m.v., men der ingen penge til det, i hvert fald ikke penge, som Danmark kan yde.

Sagen er også den, at når ulykken er sket, har Danida relativt store muligheder for at bistå med humanitær bistand. Men det, vi kan se, er altså, at der er finansieringsproblemer, når det drejer sig om alternative indsatser såsom konfliktløsning, kapacitetsopbygning af lokale NGO'er osv. Det er der også brug for at vi kan anvende pengene til. Og når ulykken så er overstået og hverken nødhjælpspenge eller udviklingsbistand kan bruges, så opstår der et nyt hul.

Et eksempel herpå er, som jeg sagde før, Bosnien. Her ydede Danmark stor bistand under krigen, men nu, da landet skal genopbygges, yder Danmark stort set ingen penge. Og tilsvarende toner hører vi jo fra SNG-landene og især fra de afrikanske lande.

SF vil derfor foreslå, at MIKA-rammens katastrofedel fremover anvendes i overensstemmelse med traditionerne for god dansk bistand.

Og konkret skal det fortolkes sådan, at SF ønsker – og vi håber så sandelig, at ministeren for udviklingsbistand kommer med en redegørelse, der svarer hertil – at administrationen af katastrofedelen af MIKA-fonden bliver administreret af Udenrigsministeriet, således at man rent faktisk kan anvende den projektekspertise, som Udenrigsministeriets udviklingsafdeling har, til lige præcis at ramme det således ind, at man ikke fremover vil kunne se, at vi fra SF's side kan sætte spørgsmålstejn ved, om en given støtte forhindrer en fredsproces, for det er altså de elementer, der skal involveres i den fremtidige brug af katastrofedelen.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er nærmest et opklarende spørgsmål, for nu har vi jo fået det forslag til vedtagelse, som bl.a. er stillet af fru Anne Baastrup, og det ser jo sådan set rimelig fornuftigt ud, men jeg har bare svært ved at se, hvad det har med forespørgslen og debatten at gøre, og det er det, jeg godt vil have at vide.

Regeringen opfordres nemlig til at give en redegørelse for, »hvorledes Miljø- og katastroferammen kan gøre det muligt at styrke indsatsen over for de globale miljøproblemer og sikre bistanden i internationale katastrofesituationer«, og det er umiddelbart fint nok alt sam-

men, men hvad har det med hjemsendelse af asylansøgere, som er blevet udvist af Danmark, at gøre? Jeg kan simpelt hen ikke se sammenhængen. Er det den næste forespørgsel, man er kommet til at uddele et forslag til vedtagelse om, eller hvordan?

Det vil jeg godt have at vide, inden vi senere skal til at stemme for eller imod, eller hvad det nu bliver til.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil godt rette det spørgsmål til fru Anne Baastrup, som jeg endnu ikke har fået svar på fra fru Lotte Henriksen, men det kan jo være, at det kommer.

Og mit spørgsmål er: Når man nu fremsætter det her forslag til vedtagelse som en slags afværgedagsorden – kan vi vel godt kalde det – hvordan stiller fru Anne Baastrup sig så til det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat, og som går ud på, at vi vil have, at regeringen for alvor tager fat på hjemsendelsesproblematikken og udarbejder en handlingsplan om, hvordan det i højere grad kan lade sig gøre, at den altså iværksætter et stykke arbejde i lighed med det enorme arbejde, den har lagt i integrationspolitikken, og i lige så høj grad tager sig af hjemsendelsesproblematikken, så vi får fokuset på integreringssituationen rettet over mod, at udlændinge, der opholder sig i Danmark som asylansøgere og asylanter, selvfølgelig skal retur, når der bliver mulighed for det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Til hr. Helge Adam Møller: Med vedtagelsen af det forslag til vedtagelse, som SF har været medforslagsstiller til, lægger vi rent faktisk op til, at man skal anvende katastrofedelen af MIKA-fonden på en helt anden måde, end man hidtil har gjort, og derfor kan jeg ikke se, at der skulle være nogen som helst problemer med at komme med et sådant forslag under den debat, som vi har haft i dag. For det, vi fra SF's side ønsker, er at se lidt længere frem og ikke blot at komme med en lang række synspunkter på flygtningepolitikken generelt.

Vi vil sikre, at fremtidige katastrofer forhindres, og vi vil sikre en generel opbygning af landene, og det, der også er vigtigt for SF, er altså at katastrofemidlerne rent faktisk også

anvendes på en sådan måde, at man ikke forhindrer en fredsproces, der er i gang.

Og så til hr. Kristian Thulesen Dahl:

Jeg ved ikke, om hr. Kristian Thulesen Dahl reelt har fået nærlæst sit eget forslag til vedtagelse, men det, der står, er faktisk, at hvis der er fred i et land, skal en asylansøger sendes hjem med det samme. Og for mig at se er det tema, som debatten i øvrigt har gået på i dag, afviste asylansøgere, der skal sendes hjem. Men jeg ved ikke, om hr. Kristian Thulesen Dahl simpelt hen vil stille sig op i Sandholmlejren og, hver gang der kommer en asylansøger, sørge for, at den pågældende sendes hjem.

Jeg forstår simpelt hen ikke forslaget, og jeg synes, det er helt ude i skoven. Men det grundlæggende problem for Dansk Folkeparti er jo også, at Dansk Folkeparti kun har en politik i overskrifterne, for hver gang man stiller bare et enkelt diskret spørgsmål til indholdet, så har Dansk Folkeparti ikke nogen som helst politik, men det kan jo være, at det har noget at gøre med den manglende computer.

Men jeg har altså stadig væk ikke helt forstået, hvor problemet reelt er.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Så fik jeg altså en forklaring på, hvad forslaget til vedtagelse fra fru Anne Baastrup og de øvrige medforslagsstillere betyder, men dér må jeg indrømme, at selv om jeg ganske vist sætter stor pris på de bestræbelser, Folketingets Præsidium gør for, at forslagene til vedtagelse skal være så korte og så klare som muligt, og dette forslag selvfølgelig er kort, er det i hvert fald ikke klart, for man skal have en kolossalt stor forhåndsviden og altså være klar over, hvad det er, der menes med det, for bare på en rimelig måde at kunne sætte det i forbindelse med det emne, vi diskuterer.

Og det er så baggrunden for, at De Konservative og Venstre stemmer imod forslaget – ikke fordi vi principielt har noget imod at få en redegørelse på de områder, men fordi vi synes, det har utrolig lidt med det, vi diskuterer, at gøre, og derfor håber vi selvfølgelig, at vores eget forslag til vedtagelse, som er konstruktivt og fremadrettet og pålægger regeringen at foretage noget, der direkte kan medføre, at et antal af dem, der altså er udvist af de lovlige danske myndigheder efter de regler, vi har fastsat i Folketinget, også kan vende tilbage til deres eget land, bliver vedtaget.

Så er vores stemmeforklaring givet, men det er altså ikke – vil jeg understrege – fordi vi har noget imod indholdet; vi synes bare ikke, det har noget særligt at gøre med det, som vi diskuterer i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må sige til fru Anne Baastrup, at det simpelt hen er for billige argumenter, fru Anne Baastrup kommer med, og de hænger ikke sammen. Og det er altså fru Anne Baastrup, der ikke har gidet læse det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har fremsat, for der står ikke lande, der står områder.

Forslaget er altså direkte forkert citeret, og jeg kan ikke andet end at tage det som udtryk for, at fru Anne Baastrup mener, at det, man gør i dag for at få udlændinge sendt hjem, er tilstrækkeligt, og derfor må jeg bare sige, at det viser med al tydelighed, hvorfor man selvfølgelig ikke kan basere en stramning af udlændingepolitikken på SF.

Det er jeg egentlig også klar over, så det kommer ikke som nogen overraskelse, men jeg synes, det kunne være rart at få en debat, der handler om det, som vi rent faktisk har skrevet, frem for at forsøge at afvise en diskussion om et forslag til vedtagelse på grundlag af et forkert citat.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først til hr. Helge Adam Møller:

Umiddelbart da Finansudvalget behandlede spørgsmålet om anvendelse af Miljø- og katastrofefonden i forbindelse med tilbagesendelse af afviste asylansøgere fra Nordvest- og Nordøst Somalia, var det MIKA-fonden, der var det centrale, og det er MIKA-fonden, der har været udgangspunktet for hele debatten i øvrigt. Og det, som vores forslag til vedtagelse lægger op til, er en sådan fremtidig udnyttelse af MIKA-fondens katastrofefond, at den bliver offensiv og fremadrettet og ikke blot anvendes mere eller mindre hulter til bulter.

Og så vil jeg i øvrigt ikke kritisere den Somalia-aftale, som regeringen har indgået, for det har jeg tidligere gjort.

Og til hr. Kristian Thulesen Dahl:

Jeg ved godt, at hr. Kristian Thulesen Dahl har visse problemer med at skelne mellem områder og lande, og hvem der er forpligtede, og hvem der ikke er forpligtede, men jeg kan

ikke tro, at hr. Kristian Thulesen Dahls argumentation ligger på et niveau, hvor han ikke kan se forskel på, hvem der er afviste asylansøgere, og hvem der bare er asylansøgere.

Men vil hr. Kristian Thulesen Dahl stille sig op foran Sandholmlejren med en betjent og sende de pågældende hjem, hvis han har en oplevelse af, at der i et område eller et land er fred? Jeg ved det ikke, men jeg kan bare ikke bevæge mig ned på det niveau, og det må hr. Kristian Thulesen Dahl have forståelse for. Efter min bedste overbevisning er der altså forskel på det at være afvist asylansøger og det bare at være asylansøger.

Formanden:

Hr. Bjørn Elmquist som ordfører.

Bjørn Elmquist (RV):

Efter min mening fik vi ved debattens start her i formiddags to gode og sobre redegørelser fra henholdsvis indenrigsministeren og ministeren for udviklingsbistand, for de fastslår og fastholder de principper, som Det Radikale Venstre som regeringsparti arbejder for, og som vi står inde for, og det bygger på to principper: humanisme og fasthed.

Humanismen går ud på, at vi i Danmark gør, hvad vi kan for at yde beskyttelse til personer, der kommer hertil på flugt fra forfølgelse og undertrykkelse, og den går også ud på at behandle de personer, som vi på den måde modtager, ordentligt og anstændigt og med respekt for de internationale konventioner, som hjemler forskellige menneskerettigheder, f.eks. retten til familie, og heraf kommer jo altså også retten til familiesammenføring.

Derudover kan man jo, som vi har været inde på det i formiddags under en række af de korte bemærkninger og svarene derpå, drøfte den moralske forpligtelse. Og det er meget interessant, at der er partier, der er meget optaget af forskellige landes moralske forpligtelse – altså det, der ligger ud over den egentlige juridiske forpligtelse – med hensyn til f.eks. at modtage egne statsborgere, for det er jo soleklart, at der ikke findes nogen folkeretlig eller traktatlig forpligtelse til at modtage egne statsborgere.

Der er mange af os, der kan beklage det, og der er mange af os, der synes, det er besynderligt, og dem hører vi i hvert fald til i mit parti, for vi synes, det er en naturlig pligt for et land at modtage sine egne statsborgere og varetage deres interesser og behandle dem ordentligt –

og straffe dem, hvis de overtræder lovene, men i hvert fald gøre det efter de principper, man har i en retsstat.

Men der er ingen af de partier, der har fremført denne moralske forpligtelse, så at sige ud ad vinduet, over for de lande, som det nu drejer sig om, og som folk for tiden flygter fra, der er ingen af dem, der ét sekund har interesseret sig for, hvad der er af moralske forpligtelser for os som danskere – ikke ét!

Vi har prøvet at få dem til at reagere på det, og nogle af vores ordvekslinger har været intense og offensive og aggressive – nogle vil måske sige hidsige – men på trods af disse kraftige opfordringer til de partier, der ud ad vinduet har talt om denne moralske forpligtelse, har vi ikke fået et seriøst gensvar, og det synes jeg faktisk vidner om en hulhed i argumenterne og et menneskesyn, som vi i mit parti har meget svært ved at acceptere.

Vi må acceptere det som en realitet, men at man kan have et sådant menneskesyn, har vi svært ved at forstå, og vi beklager det meget, for det var jo netop det fælles menneskesyn, der skulle være garantien for, at vi på traditionel vis kunne enes bredt om disse ting.

Og jeg må ikke mindst udtrykke stor forundring, når jeg hører reaktionen fra Det Konservative Folkeparti direkte adspurgt om, hvad man siger til sin tidligere partiformand og landets tidligere statsminister gennem mange år – som selvfølgelig havde partipolitiske synspunkter og kæmpede for dem, men som jo alligevel dengang aftvang respekt for sin politik, og som gør det den dag i dag – for med hensyn til hans opfordring om at indgå et nationalt kompromis er reaktionen altså den, at det vil man kun, hvis man kan få opfyldt sine egne krav og kun dem. Der er slet ingen imødekommenhed, og der er slet ingen forståelse for, hvad der ligger af statsmandsindsigt i Schlüters opfordring.

Det andet princip, som jeg nævnte kort, og som vores politik også bygger på, er fasthed, nemlig fastheden i, at vi ikke lader de principper, som vi hylder, når vi modtager asylansøgere, glide, så vi begynder at modtage mennesker, som ikke opfylder kravene og betingelserne. For det ville i sig selv være det alvorligste angreb på fastholdelsen af det humanistiske princip.

Der ligger også i kravet om fasthed, at vi bekæmper snyd og svig, både i forsøgene på uretmæssigt at opnå asyl her i landet og med

hensyn til at opnå de efterfølgende rettigheder, jeg talte om, f.eks. familiesammenføringer, på et forkert grundlag. Her fremstillede indenrigsministeren jo soleklart, hvilken politik regeringen har, og hvordan vi hen ad vejen har opdateret, effektiviseret og ændret de gældende regler. Også med hensyn til udrejseprocedurerne har vi en fasthed, fuldstændig som fremstillet af indenrigsministeren, hvor vi også undervejs har taget problemerne op og løst dem konkret, målrettet og effektivt.

Der kan være mange andre motiver til at tage debatten op på denne måde; men den konkrete anledning er jo aktstykket om Somalia, og jeg hører til dem, der meget beklager, at man i oppositionen ikke kunne indse, hvor nødvendigt det var at komme i gang med minerydningen. Jeg forstår til fulde udviklingsministerens suk i så henseende. Det var hørligt, og det burde stå som den flammende overskrift for debatten i dag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg bemærkede, at den radikale ordfører fremhævede, at et af de radikale principper var fasthed – ja, jeg gentager det: Det var fasthed. Men så vil jeg spørge, hvordan det kan være, at Det Radikale Venstre med hr. Bjørn Elmquist som ordfører gennem mange år kæmpede indædt imod, at der skulle være mulighed for at optage fingeraftryk af asylansøgere, så man kunne afsløre, hvem der svindlede, men for et halvt år siden pludselig skiftede om. Hvorfor var De Radikale oprindeligt imod DNA-tests, som kunne afsløre de mennesker, der svindlede i forbindelse med familiesammenføring? Det var man imod, og så skiftede man pludselig om, så hvor var fastheden? Hvorfor var De Radikale med hr. Bjørn Elmquist i spidsen gennem mange år imod at udvise narkohandlere, som havde pas fra og var statsborgere i et andet land, eksempelvis gambiere? Det var man jo imod, og man stemte imod adskillige gange i dette Folketing, når det blev foreslået af De Konservative og Venstre, og så skiftede man holdning. Hvor var fastheden? Og hvad gjorde Det Radikale Venstre, dengang da landets myndigheder havde behandlet sagerne for et par hundrede palæstinensere, og de blev udvist af Danmark ifølge alle generelle regler? Så besatte de en kirke, og så skiftede Det Radikale Venstre holdning, og så fik de livsvarigt ophold i Danmark. Var det også fasthed? Hvordan er det,

man siger om De Radikale: At holde dem fast på en mening er ligesom at sømme budding op på en væg.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har under hele debatten i dag og også tidligere undret mig over, at hr. Bjørn Elmquist i den grad forsøger at tage patent på et grundlæggende humanistisk livssyn og udråber alle, der ikke er enige med hr. Bjørn Elmquist i det syn på tingene, hr. Bjørn Elmquist nu engang har, til at være nogle, der er inhumane, og nogle, der er fjendtligt indstillede over for andre, osv.

Jeg kunne egentlig godt i den forbindelse spørge mig selv: Kan man forestille sig, at der efter hr. Bjørn Elmquists opfattelse overhovedet kan ske stramninger i den danske udlændingepolitik ud fra et humanistisk grundsyn? Kan hr. Bjørn Elmquist nævne bare ét område? Nu har vi jo fået en ny indenrigsminister for nylig, og vi har ligesom hørt rundt omkring, at nu skulle der altså ske noget, fordi der var en såkaldt vælgerflugt. Den skulle man gøre noget ved, og nu brystede man sig rigtig af, at nu ville man foretage nogle stramninger. Sådan har det forlydt rundt omkring.

Jeg vil gerne spørge hr. Bjørn Elmquist: Kan hr. Bjørn Elmquist overhovedet finde ét eneste område, hvor hr. Bjørn Elmquist vil foreslå stramninger i den nuværende udlændingepolitik, eller er det bare øregas og snak? Kan man ud fra det livssyn, hr. Bjørn Elmquist har, forestille sig, at der overhovedet kan foretages stramninger?

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Først til hr. Helge Adam Møller: Jo, det, jeg sagde, hang udmærket sammen med min forundring over, at Det Konservative Folkeparti reagerede, som det gjorde over for hr. Poul Schlüters opfordring. Man kan godt have fasthed, man kan godt have sine principper, men man kan vel også indse, at hvis man skal have nogle ting igennem, bliver man nødt til at bevæge sig for at lave et kompromis.

Vi kan da også erkende, at der er problemer, som på et givet tidspunkt ikke har haft et omfang, der gjorde, at man skulle ændre reglerne, men hvor omfanget er blevet anderledes, og derfor går vi nu ind for fingeraftrykkene og DNA-analyserne. Men jeg forstår, at Det Kon-

servative Folkeparti forveksler fasthed med, at man ikke fordomsfrit vil tage en forhandling om forskellige ting og prøve at nå frem til et kompromis, som så kan forsvares samlet og generelt over for befolkningen. Det er vel nok her, vi har det egentlige problem for Det Konservative Folkeparti, som ikke tør udvise nogen som helst fasthed, fordi de er bange for, at højrebølgen skal oversvømme dem.

Lad mig så sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: Jeg søger ikke at tage patent på noget. Jeg har hørt mange andre partirepræsentanter, mange andre ordførere være på talerstolen i dag og tale om de samme ting, som vi har talt om. Jeg har hørt Enhedslistens ordfører, jeg har hørt SF's ordfører, jeg har hørt Socialdemokratiets ordfører, og jeg har hørt CD's ordfører. Vi tager ikke patent på noget, men vi prøver at angribe, når man i den grad bliver så ryggeløs, som man er andre steder i salen.

Jeg skylder at undskylde vedrørende stramningerne. Jeg vil ikke gå ind på, hvad vi i fremtiden kan gøre, men jeg kan påvise en lang række ting, som er blevet ændret. Det fremgik af indenrigsministerens indlæg, hvad vi har gjort for at få effektueret udrejserne, hvad vi har gjort for at kunne få identificeret folk, og hvad vi har gjort for at få sikkerhed for, at der ikke bliver snydt med familiesammenføringer. Det har vi været med på, og vi går fordomsfrit til forhandlinger igen.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet: Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 12.07

Mødet genoptaget kl. 13.15

Forhandlingen genoptoges

Tom Behnke (FP):

På det seneste har jeg været til en del vælgermøder rundt om i landet, og jeg skal love for, at der er mange politikere, der kæmper for at beholde deres stemmer. Der er ingen tvivl om, at hele venstresiden i salen, men også både Venstre og Det Konservative Folkeparti, har

indset, at vælgerne er begyndt at flytte deres stemmer.

Ude på de vælgermøder kommer der mange, mange flotte udtalelser fra forskellige politikere, som siger, at de vil det ene og det andet og det tredje. Men når man så kommer herind i Folketinget, kan vi jo se under debatten i dag, at man løber ud og sætter sig i hvert sit hjørne med korslagte arme. Så er mulighederne for at finde et kompromis og for at finde sammen ved at være skrinlagt, og det er egentlig ærgerligt.

Jeg synes også, det er ærgerligt, at vi indtil nu har fået tre forslag til vedtagelse, for alle tre forslag er for så vidt gode nok. I virkeligheden kunne det være, det var en idé, hvis vi fik ændret forretningsordenen således, at vi kunne vedtage alle tre forslag.

Når vi taler om hjemsendelse af asylansøgere, som ikke længere er berettiget til at blive i Danmark, har vi jo alle en række principper, en række politiske holdninger til, hvordan vi skal gøre det, og hvor hurtigt det skal gøres. Det er ikke altid, det er problemfrit at gennemføre principperne, men principperne er gode nok som retningslinjer for, hvad det er, vi vil. Når jeg sidder i dag og lytter til debatten, kan jeg konstatere, at på tværs af Folketinget er der en række af de principper, man er enige om. Man er enige om, at der skal slås ned på dem, der snyder og laver svindel og sådan noget; man er enige om, at de, der skal sendes hjem, skal sendes hjem hurtigst muligt, osv., alt sammen en række principper, vi er enige om.

Men spørgsmålet er så, om viljen er til stede. Er viljen til stede, så vi sammen kan prøve at finde de muligheder, der er for at gennemføre de principper, vi hver især har, og som der for en stor dels vedkommende er overensstemmelse om på tværs af partierne?

Der er ingen tvivl om for Fremskridtspartiet, at når det gælder dem, der kommer her til landet som flygtninge og opnår flygtningestatus i Danmark, ville det have været bedre, om vi på et tidligere tidspunkt havde øget indsatsen i nærområdet og dermed sikret, at de blev i nærområdet frem for at rejse til Danmark. Der er heller ingen tvivl om, at det er vores opfattelse, at når der er fred i hjemlandet, skal de vende tilbage til deres hjemland og hjælpe til med genopbyggelsen. Men spørgsmålet er så: Hvordan kommer de hjem igen? Skal vi sige, at for at de kan vende tilbage, skal der være en tilbage-tagelsesaftale, for ellers kan vi ikke sende dem tilbage? Det mener jeg ikke der nødvendigvis

altid skal være, men jeg tror, det er vigtigt, at ministeren i god tid forbereder en hjemsendelse og i god tid begynder at tage kontakt med det pågældende lands regering og prøver at få nogle aftaler i stand.

At yde betaling til det pågældende land for at de skal tage deres egne statsborgere tilbage, synes jeg er en rigtig, rigtig dårlig ide. Tværtimod er vi i Fremskridtspartiet af den opfattelse, at hvis de ikke vil samarbejde og opfylde deres moralske forpligtelse til at tage deres egne statsborgere tilbage, bør vi fjerne den bistand, vi giver til dem, hvis vi giver en bistand.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den holdning, at hvis man under sit ophold i Danmark begår grov kriminalitet, så er der kun én vej, og det er ud af Danmark igen. Her må vi så sikre os, at det virkelig sker, altså foretage en kontrol af, at de pågældende virkelig forlader landet og rejser hjem. I den forbindelse er det vigtigt, at der bliver taget både foto og fingeraftryk, således at de pågældende mennesker ikke kan vende tilbage under et nyt navn og søge om asyl igen.

Det er også vigtigt, at vi har nogle ganske klare regler på dette område. Det er vigtigt, at vi fastholder princippet om, at når man kommer til Danmark som flygtning, er man flygtning, og det skal man blive ved med at være, indtil man kan vende hjem til sit hjemland, og at det skal ske, lige så snart der er fred i hjemlandet, eller hvis man begår grov kriminalitet. Meget klare spilleregler er vigtige, ikke mindst af hensyn til de udlændinge, der godt kan finde ud af at opføre sig ordentligt, mens de er i Danmark. Det er nemlig helt sikkert, at hvis vi havde nogle klare spilleregler og en klar, konsekvent udlændingepolitik, ville den danske befolknings generelle syn på udlændinge være helt anderledes positivt, og det ville jo også bevirke, at vi i Danmark kunne bruge pengene på de flygtninge, der virkelig har brug for hjælp.

Der er heller ingen tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet har den opfattelse, at Flygtninge-nævnet bør nedlægges. Det er et forsinkende led, som man kan anke til, hvis man har fået afslag på sin ansøgning eller står for at skulle udvises. Det, at man kan anke, forlænger sagsbehandlingstiden, og i nogle tilfælde bevirker det, at man kommer ud over 3-års-grænsen. Vi synes, det er utilfredsstillende, at man ved at anke tilstrækkelig mange gange rent faktisk kan komme over den grænse og dermed opnå per-

manent opholdstilladelse. Det er vores opfattelse, at hvis man bliver afvist eller bliver udvist, skal det ur sættes i stå.

Jeg synes også, det er vigtigt at understrege, at de sidste par store sager, vi har haft, ganske tydeligt har vist, at regeringen ikke magter opgaven i modsætning til, hvad tilfældet er i mange lande omkring os. Andre lande har formået at lave tilbagebetalingsaftaler, andre lande har formået at sørge for, at de, der bliver afvist eller udvist, de rent faktisk vender tilbage. Men den opgave har regeringen ikke magtet, og derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at regeringen bør lade nye og andre kræfter komme til.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg vil godt bede hr. Tom Behnke om at fremlægge, hvor mange eksempler der inden for de seneste år har været på, at en appel til Flygtninggenævnet i sig selv har ført til, at man har overskredet 3-års-reglen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det præcise antal har jeg ikke på stående fod, men det vil selvfølgelig kunne trylles frem på den ene eller den anden vis. Men antallet er for så vidt heller ikke interessant. Det er ikke interessant, om det er 1150 eller 1156, eller hvad tallet nu er, det er princippet, vi tænker på, og i Fremskridtspartiet siger vi, at principielt er det forkert, at det forholder sig på den måde.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Hr. Tom Behnke henviser til den succes, vore nabolande angiveligt skulle have for så vidt angår tilbagesendelse af personer, der skal tilbage til deres hjemland, men kunne hr. Tom Behnke ikke være noget mere specifik? Og for at han nu ikke skal have en nærmest uoverstigelig opgave, kunne vi jo bede ham gennemgå, hvordan vore nabolande har det med Forbundsrepublikken Jugoslavien eller Somaliland. Hr. Tom Behnke må selv vælge, men det skal bare være et af de to lande, så vi kan få lidt dokumentation her fra talerstolen om, hvad det er for en effektiv politik, der føres i vore nabolande.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Bjørn Elmquist er jo lige så vel som jeg bekendt med, at da vi havde den store debat om, hvordan og hvor hurtigt og hvornår vi skulle tilbagesende f.eks. somalierne, kunne vi se, hvordan landene omkring os havde formået at indgå aftaler om, hvordan de skulle sendes tilbage. Vi har bl.a. set, hvordan Sverige har fået lavet en ordning, hvorefter man kunne lade somalierne vende tilbage via Djibouti osv. Vi har set, hvordan Tyskland er begyndt at lave aftaler om, at bl.a. bosnierne og somalierne skal vende tilbage, hvilket har betydet, at presset på den dansk-tyske grænse er blevet forøget ganske markant, fordi de mennesker i Tyskland, som ved, at nu skal de vende hjem, prøver at søge til Danmark i håbet om, at de kan få lov til at blive her i stedet for at vende hjem. Landene omkring os er i stand til at lave de aftaler, og landene omkring os er i stand til at sende de mennesker tilbage igen. Det burde vi også være her i Danmark, men det har regeringen ikke formået.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Tak til hr. Tom Behnke for forsøget, men det er bare ikke godt nok. Der skal jo tal på. Hvor mange har svenskerne rent faktisk fået tilbage til Somaliland? Hvor mange har hollænderne fået tilbage? Og hvad med Norge, det er jo også et af vore nabolande? Vi må altså have lidt mere kød på bordet. Det er for tyndt, det holder ikke. Med de store armbevægelser, man ellers fører sig frem med, må vi have lidt mere kød på bordet, det må jeg sige.

Søren Søndergaard (EL):

Vi synes sådan set, det er en utrolig god ting, at der bliver brugt penge fra miljø- og katastrofefonden til minerydning, opbygning af veje, elforsyning og flere af den slags ting, som der også var planer om at gøre i Somalia. Det, der imidlertid var problemet i Somalia-sagen, var, at der skete en sammenkædning med hjemsendelsen af flygtningene i Danmark, og det er et problem på i hvert fald tre forskellige områder.

For det første førte det, at vi indgik en aftale med en klanleder, til, at kampene i Somalia blussede op igen, fordi aftalen gav ham en anerkendt status i forhold til andre klanledere, som nu skulle bevise, at de stadig var på banen, og derfor genoptog kampene. Den sammen-

kædning førte altså til øget død og ødelæggelse i Somalia.

For det andet var det en aftale med en klanleder, som ikke var anerkendt af nogen som helst, ikke engang af den regering, der lavede aftalen med ham, altså den danske regering. Det betyder, at de internationale aftaler, når det angår hjemsendelse af flygtninge, ikke gælder. Hvis de ikke bliver overholdt, kan man normalt trække folk til fra FN osv., men det kunne man ikke i dette tilfælde, fordi der var tale om en ikkeanerkendt stat og en ikkeanerkendt ledelse, som ikke kunne indklages for nogen som helst. Det ville i hvert fald ikke få nogen som helst betydning.

For det tredje synes jeg, man kan stille spørgsmålet, hvorfor det lige præcis var flygtningene i Danmark, denne aftale skulle sammenkædes med. Hvis man syntes, at minerydning og vej- og elforsyning var så vigtigt, hvorfor lavede man så ikke en aftale om, at såfremt de fik nogle penge til at udføre de opgaver, skulle de bare tage et vist antal flygtninge hjem? Hvorfor skulle de flygtninge specielt være fra Danmark?

Vi har tidligere hørt udviklingsministeren forklare, at 95 pct. af flygtningene fra Afrika ender i nærområderne, og sådan er det jo også med Somalia. Langt de fleste af de somaliske flygtninge er i nærområderne, og det giver enorme problemer i nabolandene. Hvorfor aftalte man dog så ikke, at der bare skulle tages nogle flygtninge fra de nærområder, som er så hårdt ramt? Hvorfor skulle det lige præcis være fra Danmark, disse flygtninge skulle udsendes?

På trods af gentagne forsøg lykkedes det aldrig nogen sinde for den danske regering at svare på de fundamentale spørgsmål, og derfor kom man så grueligt galt af sted. Det vil man formodentlig også gøre fremover, ligesom man har gjort tidligere, for det er jo desværre ikke første gang, man har forsøgt sig med en sådan aftale. For et par år siden var det ikke en klanleder i Somalia. Næh, da havde man fundet en klanleder i Afghanistan, og man tilbød denne klanleder, at han kunne få nogle flygtninge hjem til at rydde miner, og så kunne han få nogle uldtæpper. Jeg ved ikke, om der også var perler involveret i den aftale, men han kunne i hvert fald få nogle ting. Men den aftale røg også på gulvet, og den klanleder har i øvrigt ikke nogen magt af betydning i Afghanistan i dag. Derfor tror jeg, at regeringen skal tage ved lære

af denne sag og konstatere, at det er ikke den måde, man laver aftaler på.

Selv om vi har en principielt meget positiv velvilje med hensyn til at bruge midler fra miljø- og katastrofefonden til alle de gode formål, som udviklingsministeren har nævnt, kan det altså ikke bruges i eksemplet Somalia, og derfor kan vi også støtte forslaget til vedtagelse fra regeringspartierne, SF og CD, fordi det lægger op til en fortsat debat om dette emne.

Med hensyn til forslaget fra Dansk Folkeparti er det med en vis undren, man læser det. Der står, at vi skal arbejde for en omfattende hjemsendelsesplan af asylsøgere – altså ikke af folk, der allerede har fået asyl, men af folk, der søger om asyl. Enten er der tale om en fuldstændig banalitet, for det sker jo allerede i forbindelse med asylsagsbehandlingen, eller også ligger der reelt i forslaget, at vi skal undlade at lave asylsagsbehandlinger og i stedet for koncentrere os om at hjemsende dem. Og så bliver spørgsmålet om internationale konventioner lige pludselig aktuelt. Kan Danmark bare undlade at gennemføre asylsagsbehandlinger? Det kan vi vel ikke. Vi er vel forpligtet til at gennemføre asylsagsbehandlinger for folk, der søger asyl i Danmark, og derfor vil jeg godt have en klar melding: Hvad menes der egentlig? Er dette forslag til vedtagelse et stykke varm luft, som ikke har noget reelt indhold, eller er det i virkeligheden et forslag om, at vi skal bryde internationale konventioner?

Til hr. Tom Behnke vil jeg sige, at jeg bare kan konstatere én ting: Der er ingen asylsøgere, der har fået lov til at blive i Danmark på grund af 3-års-reglen, det er der altså ikke. Der er muligvis nogle af dem, der har fået asyl, der har fået lov til at blive, men der er ingen asylsøgere, der har fået lov til det.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard, at Dansk Folkeparti agter at overholde de internationale konventioner, og derfor er det afgørende for os, at der er en klar hjemsendelsespolitik i det, der bliver foretaget. Det betyder også, at man godt kan foretage en behandling af en asylansøgning, og man kan såmænd nå frem til, at det er en reel flygtning, man har at gøre med. Men målet skal stadig være, at den person, som altså opholder sig her i Danmark som flygtning, skal vende hjem igen på et senere tidspunkt, når der er mulighed for det, og det er derfor, vi beder

om opbakning til at forpligte regeringen til at lave en egentlig hjemsendelsespolitik.

Så har jeg i øvrigt et spørgsmål til hr. Søren Søndergaard. Hr. Søren Søndergaard har jo gjort meget ud af, at der ikke findes forpligtelser for de enkelte lande til at tage imod deres egne statsborgere, og jeg har sågar oplevet under debatten i dag, at de gange, vi har sagt heroppefra, at der i det mindste må findes en moralsk forpligtelse – vi må vel alle kunne blive enige om, at man har en forpligtelse til at tage egne statsborgere tilbage – kom der en høj latter nede fra hr. Søndergaards plads.

Og derfor vil jeg spørge hr. Søren Søndergaard ganske konkret: Hvis vi nu tager de danskere, der befinder sig i Thailand, som har begået sexovergreb på børn, og som er dømt for det – hvis vi tager de danskere, der sidder i Thailand, som har begået narkokriminalitet og er dømt for det – hvis vi tager Steen Viktor Christensen, som har tilstået et dobbelt politimord i Finland – har vi så ikke efter hr. Søren Søndergaards opfattelse en moralsk forpligtelse her i Danmark til at tage de danske statsborgere hjem, når de har udstået deres straf? Det kunne være interessant at høre, om der heller ikke er nogen moralsk forpligtelse i den henseende efter hr. Søndergaards mening.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg vil sige til hr. Søren Søndergaard: Lad os nu være uenige om det, vi er uenige om, og komme ind til det, det handler om. Hr. Søren Søndergaard ved jo lige så godt som jeg, at f.eks. de somaliere, der er kommet til Danmark, fik opholdstilladelse i Danmark på et tidspunkt, hvor vi var i en situation, hvor vi kunne sige: Nu er der så meget fred og ro i hjemlandet, at vi kan begynde at sende dem tilbage igen. Men så skulle hver enkelt persons sag tages op individuelt til vurdering af, om man nu kunne sende ham eller hende tilbage, og afgørelsen kan ankes igen og igen, og så fik vi jo præcis situationen med netop somalierne. Det var lige omkring det tidspunkt, hvor de nærmede sig 3-års-grænsen, og derfor var der en del af dem, som faktisk kom over 3-års-grænsen, og så var vi pludselig i en situation, hvor vi ikke længere kunne udvise dem.

Det er derfor, jeg mener, uret må sættes i stå, og at vi må sige: Lad os lige se tiden an, lad os lige finde ud af det her. Det var jo det, hele

debatten kørte om i en hel måned på det tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Til hr. Kristian Thulesen Dahl vil jeg sige, at vi mener ikke, der eksisterer nogen almen moralsk forpligtelse. Det kommer da an på, hvad man vil bruge de statsborgere til. Det er muligt, at hr. Thulesen Dahl og det parti, han repræsenterer, synes, det var helt i orden, og at Milosevic havde en moralsk forpligtelse til at få så mange tilbage, at han kunne sende dem ned og lave folkemord i Bosnien. Det er muligt, det skal jeg ikke blande mig i, men det er ikke vores holdning, og vi ville ikke rende til Milosevic og sige, at han havde en moralsk forpligtelse til at tage nogle folk hjem, der kunne blive sendt ind i Bosnien og lave folkemord. Hvorfor skulle vi det?

Vi vurderer en moralsk forpligtelse i forhold til, hvad de folk, der kommer hjem, skal bruges til, og hvis de skal bruges til noget, vi ikke kan lide, vil vi ikke påtvinge nogen en moralsk forpligtelse til at tage dem tilbage. Derimod vil vi gerne gå ind for en moralsk forpligtelse til at pålægge folk at opføre sig ordentligt, men det er jo noget helt andet.

Så til hr. Tom Behnke, som lægger ud med at sige, at afgørelserne vedrørende asyl kan ankes igen og igen. Det kan de ikke. Man kan ikke anke igen og igen, man kan få en afgørelse i Udlændingestyrelsen, og så kan man kun anke én gang til Flygtningenævnet. Sådan er det.

Men derudover er et stort hovedproblem i denne diskussion, at mange, som udtaler sig, ikke ved, hvordan reglerne er, inklusiv de udlændingepolitiske ordførere. Forudsætningen for, at 3-års-reglen træder i kraft, er stadig, at man har fået asyl i Danmark, har fået varigt ophold eller har fået en tilladelse til at være her. 3-års-reglen gælder altså ikke, så længe man bare er i Danmark og ens sag behandles, og så er det sådan set fuldstændig ligegyldigt, om den behandles i Udlændingestyrelsen eller i Flygtningenævnet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må altså sige, at jeg synes, det er usædvanlig vanskeligt at finde ud af, om hr. Søren Søndergaard mener, der består nogen former for forpligtelser, hvor vi ud fra et moralsk synspunkt kan sige til et andet land, at de skal tage

deres egne statsborgere hjem, og sige det med en vis stemmeføring. Som jeg hører hr. Søndergaard, mener han ikke, vi kan sige det med nogen form for berettiget høj stemmeføring, fordi hr. Søndergaard mener, at det andet land er fuldstændig berettiget til at nægte at tage deres statsborgere hjem, og at det heller ikke er moralsk forpligtet til det. Så siger hr. Søndergaard, at det kommer an på, hvad de skal hjem til. Hvad så med Somalia, hr. Søndergaard? Har de efter Enhedslistens opfattelse dernede en forpligtelse til at tage somaliere hjem, eller skal de også dér bruges til noget forkert efter hr. Søren Søndergaards opfattelse? Vi burde næsten tage sådan en landegennemgang for at høre, hvilke lande der så efter Enhedslistens opfattelse er moralsk forpligtet til at tage deres statsborgere hjem. Jeg synes simpelt hen ikke, det hænger sammen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Søren Søndergaard, af de somaliere, der kom til Danmark og søgte om asyl, fik de fleste opholdstilladelse som de facto-flygtninge efter § 7, stk. 2. Så er de i Danmark i en periode, krigens stilner af, og der bliver fred og ro i hjemlandet, så meget fred og ro, at man siger fra de internationale organisationer, at nu kan man godt begynde at sende dem tilbage.

Så tager man den enkelte sag op og siger: Skal vedkommendes opholdstilladelse inddrages, så vedkommende kan hjemsendes? Det er klart, det er jo ikke ved behandlingen af ansøgningen om asyl; den varer jo sjældent i 3 år. Der har tidligere været lange sagsbehandlingstider, men det varer ikke 3 år. Det er i forbindelse med, at man tager sagen op til fornyet vurdering af, om man skal inddrage opholdstilladelsen og så udvise eller hjemsende dem, om man vil. Det er i den fase, at tidsfaktoren med de 3 år kan være afgørende, og det var præcis det, den var, da vi talte om somalierne. Det kan hr. Søren Søndergaard ikke benægte.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Søren Søndergaard, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Problemet er jo bare, at hr. Tom Behnke antyder, at den tidsfaktor har noget at gøre med sagsbehandlingen i en eller anden dansk insti-

tution, men det var jo ikke den vigtigste faktor. Den vigtigste faktor og det vigtigste problem var, at man ikke kunne få dem sendt hjem.

Og det var jo i erkendelse heraf, at hr. Tom Behnke, stillet over for en række tv-journalister, der spurgte hr. Tom Behnke, hvordan vi så skal gøre, i ren desperation følte det nødvendigt at sige: Vi kaster dem ud med faldskærm. Det var, fordi hr. Tom Behnke ikke havde noget alternativ. Hr. Tom Behnke vidste udmærket godt, at det ikke kunne lade sig gøre på nogen anden måde, og derfor valgte hr. Tom Behnke så desperat faldskærmsløsningen.

Det blev han så kritiseret for fra nogle fra højre, som mente, at man skulle spare faldskærmen. De mente, at hr. Tom Behnke var usædvanlig blødsøden osv. Det er så en diskussion, der foregår på det overdrev, den skal jeg ikke blande mig i, men bare konstatere, at det var det, der var problemet.

Og så vil jeg sige til hr. Kristian Thulesen Dahl: Vi synes, at lande er forpligtet til at tage deres egne statsborgere tilbage og behandle dem ordentligt. Det er for os en helhed. Hvis vi har en fornemmelse af, at et land ikke vil behandle sine statsborgere ordentligt, så vil vi ikke påkalde en eller anden moralsk forpligtelse til, at de skal opfylde første del af sætningen. Vi synes, de skal opfylde hele sætningen.

Og derudover så vil jeg sige, at jeg synes, hr. Thulesen Dahl beskæftiger sig med meget abstrakte og teoretiske spørgsmål, man kan måske endda sige fundamentalistiske spørgsmål, for hvilken moralsk forpligtelse har en eller anden lokal krigsherre i Somalia, der har vundet sin magt ved hjælp af folkemord, og som ikke nyder nogen som helst international anerkendelse? Hvilken moralsk forpligtelse har han? Jeg ved det ikke. Hr. Thulesen Dahl ved det. Jeg glæder mig til at få svaret.

Arne Melchior (CD):

Jeg skal henvise til, hvad jeg har sagt tidligere i debatten i dag, og til den dagsorden, som CD er medforslagsstiller til.

Så vil jeg i øvrigt holde med hr. Søndergaard over for hr. Tom Behnke. Det forekommer også mig, at hr. Tom Behnke ikke kender regelsættet; hans ord viser det gang på gang. Det er, som om han viderebringer noget her fra talerstolen, som han har hørt i en bus eller på en café.

Det undrer mig i høj grad, at han ikke benytter lejligheden til at tage afstand fra sin egen udtalelse om at sende nogle ned over et land

med faldskærm. Jeg ved ikke, om hr. Tom Behnke, hvis parti har spillet de store dyrevenner her i huset for et halvt års tid siden, ville sende en hest eller en ko ned med faldskærm over et eller andet område. Det ville han nok ikke, dér ville han vaske sine hænder og sige fadervor osv., osv. Men med mennesker, det kunne han altså godt tænke sig. Og her har han så chancen en hel dag for at æde de grimme ord i sig igen; men se, om han gør det.

Hr. Helge Adam Møller sagde noget om, at der ikke er grænser for, hvor naiv man kan være og dog blive valgt til Folketinget. Nu er naivitet jo noget vanskeligt målbart, og i øvrigt er det vel vælgerne, der bestemmer, hvem der skal sidde på stolene her inklusive hr. Helge Adam Møller; men hvis vi endelig skal lege den leg, så vil jeg foretrække én, der er lovlig naiv, frem for én, der er totalt følelseskold over for mennesker i nød.

Så vil jeg gerne gøre mig skyldig i genbrug og erindre om, hvad jeg tillod mig i korthed at sige under åbningsdebatten her for et par uger siden, hvor jeg påstod – og jeg kan jo dokumentere det, og mine kollegaer ved, at det passer – at i de sidste 15 år er det danske bruttonationalprodukt steget med mere end 33 pct.

For alle mennesker i dette land er – selv om det er statistiske tal – rådighedsbeløbet for familier og for borgere, enten de er erhvervsaktive eller pensionister, enten de bor i egen bolig eller i lejet bolig, enten de har ét, to eller ingen børn, eller hvordan deres situation i øvrigt er, i de samme 15 år steget fra syv til nogle og tredive procent. Det vil altså sige, at i den periode, hvor vi har modtaget disse nødstedte mennesker fra andre lande, er vores egen velstand kun steget, jeg gentager: kun steget!

Derfor skal man ikke bilde befolkningen ind, at på grund af de store ofre, vi har bragt for andre mennesker, så er det gået os ringere. Det er samtidig gået os bedre.

Men i den tid, Det Konservative Folkeparti har ført sig meget stærkt og i mine øjne brutalt frem i udlændingedebatten, her i de senere måneder, er det i hvert fald kun gået Det Konservative Folkeparti dårligere i meningsmålingerne, og jeg vil godt på, at det vil det fortsætte med, hvis de ikke skifter kurs.

Så skal jeg til sidst sige noget om udsendelse: Vi forlanger af mennesker, der får midlertidig bopæl her, at de skal integrere sig i samfundet. De skal lære dansk, de skal lære vore regelsæt, de skal lære vor kultur og vore vaner, de skal

tilpasse sig. Men de skal altså i tre år – og efter V's og K's mening åbenbart i syv år – have damoklessværdet hængende over hovedet: Nå ja, lær du bare dansk og opfør dig bare dansk, men det kan godt være, at vi om tre uger eller om tre måneder eller om tre et halvt år sender dig hjem igen.

Har det noget med anstændighed at gøre? Kan man virkelig opføre sig sådan? Er der bare den mindste smule logik i det?

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det er ufint af hr. Arne Melchior at beskyldte mig for ikke at ville gå på talerstolen, når forretningsordenen ikke hjemler mulighed for, at jeg gør det. Sådan er forretningsordenen skruet sammen. Vi kan få ordet to gange til de korte bemærkninger, og så går man videre til den næste ordfører. Det er formanden, der bestemmer, hvem der skal have ordet.

Med hensyn til disse faldskærme, som der har været talt ganske meget om, opfordrer hr. Arne Melchior mig til at gå op og dementere det, jeg har sagt. Det, jeg har sagt, kan jo ikke dementeres, men hr. Arne Melchior skal være opmærksom på, at det, der var sagen, var noget andet end det, som hr. Søren Søndergaard citerede. Hvis man vil citere det, jeg sagde, så skal man gøre det korrekt, og man skal være opmærksom på, at bemærkningen jo faldt i en sammenhæng, og den sammenhæng, hvori det blev sagt, er lige så vigtig, og den bør man også tage med. Ellers nytter det selvfølgelig ikke noget, for så kan man jo få alverden ud af det, jeg står og siger.

Jeg skal understrege her, at den bemærkning ikke skal tages bogstaveligt. Det er der ingen, der drømmer om. Men det er et udtryk for, at vi fandt og stadig væk finder, at de somaliere, der er i Danmark, ikke er berettigede til at være her. De burde aldrig have været her, og derfor skal de hjem, og de skal hjem nu. Og jeg sagde det ikke mindst for at sætte gang i debatten omkring somalierne, og det skal jeg love for, at jeg fik succes med; den har buldret løs i halvanden måned efter.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg forstår ikke, hvad det er for et damoklessværd, som hr. Arne Melchior mener skulle hænge over hovedet på flygtninge, hvis de en dag har mulighed for at komme tilbage til det

land, hvor de har levet det meste af deres liv, hvis sprog, de taler, hvor deres familie bor, og hvis kultur og historie de er en del af.

Hvis vi har hjulpet nogle somaliere her i Danmark, fordi de er flygtet fra borgerkrig, og de har boet her i fem, seks eller syv år og nydt vores beskyttelse, og situationen så bliver normal i deres eget land, hvad ville så være mere naturligt, mere human, mere menneskekærligt end at sige: Nu hjælper vi jer tilbage til det land, som I har boet i i generationer, hvor jeres forældre og bedsteforældre bor, hvis sprog I kender, hvis kultur I er en del af, frem for at de skulle fortsætte med at bo i et land, der har et andet klima, en anden kultur, et andet sprog? Jeg indrømmer blankt, at hvis jeg nogen sinde skulle komme i den situation at være flygtning med min familie fra dette land og der var nogen, der hjalp mig, eksempelvis Somaliland, så ville jeg da være glad, den dag situationen var blevet normal i Danmark, og jeg kunne vende tilbage til dette land.

Hvorfor er det et damoklessværd? Jeg forstår det ikke.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne spørge hr. Arne Melchior, hvori uanstændigheden består. Hr. Arne Melchior bliver ved med at tale om, at det er uanstændigt, at der hænger en – som hr. Arne Melchior vist formulerede det – trussel over hovedet på nogle mennesker, om, at de kan blive sendt hjem igen, hvis forholdene er til det.

Så vil jeg spørge: Vil det så sige, at det også var uanstændigt, dengang FN hjalp de to millioner mennesker, har det vel været, der flygtede fra Afghanistan til Pakistan, til at bo i flygtningelejre i det pakistanske samfund, fordi Sovjetunionen dengang i 1979-80 invaderede Afghanistan? Var det ikke uanstændigt, at Danmark og de øvrige vesteuropæiske lande ikke fløj de her par millioner mennesker til vores samfund og integrerede dem i det danske og de øvrige vesteuropæiske samfund? Var det ikke også uanstændigt?

Hvad er det for noget snak? Selvfølgelig er det ikke uanstændigt at hjælpe mennesker i nød og så hjælpe dem tilbage igen, når muligheden for det foreligger. Og det er da heller ikke uanstændigt at sikre, at man primært hjælper med flygtningelejre i nærområderne, så de slet ikke kommer til Danmark.

Er det uanstændigt, hr. Arne Melchior? Jeg forstår det ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nej, det er ikke uanstændigt at hjælpe nogen tilbage igen, men det kommer an på, hvad de kommer tilbage til, og det kommer an på, hvad der er sket her i mellemtiden. Hvis vedkommende har stiftet familie her, hvis vedkommende har fået en selvstændig position her eller som ansat kunnet indpasse sig i samfundet, har gjort sig umage for at lære dansk og lære danske regler at kende, så mener jeg, at der er tale om en trussel. Jeg mener ikke, man kan forene de to ting: at tvinge dem til – og det vil jeg gerne være med til – at integrere sig og derefter at sende dem hjem igen. Det kan ikke være formålet.

Men sagen løser sig ganske af sig selv, for hvis der virkelig er fred dér, hvor de kommer fra, så vil de fleste mennesker vende hjem.

Men hr. Helge Adam Møller kan ikke ane noget om, hvad han i givet fald ville gøre, og det skal han ikke afgive noget løfte om. Jeg håber aldrig, han kommer i den situation, men sådan et løfte er ikke 5 øre værd, for man skal være i situationen, før man kan disponere i den.

Så vil jeg godt sige til hr. Tom Behnke: Så kom med sammenhængen! Jeg stod ved siden af, da hr. Tom Behnke sagde det med faldskærmen. Jeg stod nøjagtig ét skridt ved siden af, og det var hr. Tom Behnke selv, der, da han blev spurgt, hvad man så skulle gøre, hvis man ikke kunne anbringe disse mennesker, sagde: Ja, så må man jo så nok kaste dem ned med faldskærm. Det var ordene, og det kan hr. Tom Behnke ikke løbe fra.

Jeg synes, han her gav et halvt dementi af, at han mente det: det skulle ikke tages bogstaveligt. Men der må da se underligt ud i en hjerne, der kan få sin mund til at sige sådan.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Der er igen tale om, at jeg bliver citeret forkert. Hr. Arne Melchior vil kunne se båndene hos Danmarks Radio og kan se, hvad det præcis var, jeg sagde. Jeg sagde ikke det, som hr. Melchior her citerer fra talerstolen. Det er ikke korrekt citeret. Sådan er det, og det kan hr. Melchior se ved at sammenligne, hvad han har sagt – det vil stå i de grønne bøger – med, hvad der blev sagt på tv. Det kan han sammenligne, og

så vil han se, at det ikke er korrekt at udlægge mig på den måde.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg gentager: Jeg stod ved siden af. Når hr. Tom Behnke nu tredje gang, eller hvor meget det er, påstår, at han ikke har sagt sådan, så må jeg bede ham om selv at citere, hvad han sagde. Hr. Tom Behnke har åbenbart hørt det igen på båndet, så han ved det jo. Hvorfor så hensætte os alle i venten på, at vi får fat i det bånd fra tv den dag? Hr. Tom Behnke ved jo, hvad han har sagt, og hvilken sammenhæng det kom i, men det fortier han. Han taler usandt.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Jeg vil begynde med at kvittere for venlige velkomstbemærkninger til mig her ved denne lejlighed – og for øvrigt også ved tidligere lejligheder.

Det har jo været en lang debat, og der har været fremført mange påstande og mange ting, som andre har besvaret, og derfor vil jeg ikke gå så meget ind på de mange bemærkninger. Under hensyn til den taletid, jeg har, kan jeg heller ikke nå det.

Men jeg vil gerne begynde med det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti har stillet. Jeg mener, der må være en misforståelse i det, der står om asyl; det må være afviste asylansøgere, der kan hjemsendes.

I øvrigt er det ikke let at se formålet med forslaget til vedtagelse. Det er jo ikke en hjemsendelsesplan, der mangler. Problemet med hjemsendelse er mere nuanceret, hvilket også er fremgået af denne 3-timers-debat. Det kommer jeg nærmere ind på lidt senere.

Så er der Venstres og De Konservatives forslag. De indleder med at slå problemets omfang fast. Det er, som det er fremgået af denne debat, sådan, at det største problem er, at der er lande, der ikke vil tage imod deres egne statsborgere.

Ifølge tidligere givne oplysninger til Tinget skulle der være 1.132 personer i udsendelsesposition. De 248 personer er der efter det for mig oplyste ingen problemer med at få tilbage. 884 af dem er personer, der ikke kan sendes tilbage på grund af problemer med hjemlandet – nej, undskyld, det er kun 291. For 291 personer er der problemer med hjemlandet.

Og så er der det store problem; det er de resterende 593 personer. Det er personer, der ikke kan sendes tilbage, fordi de ikke selv vil

medvirke til at udfylde pas og fremskaffe forskellige papirer for at komme hjem. Det er et problem, som dansk politi og myndigheder gør meget ud af at løse, og det mener jeg også vi skal gøre.

Danmark skal selvfølgelig også, når det gælder problemer med hjemlandet, stadig væk – selv om det nu kun var 291 – arbejde for, at de lande, hvis borgere skal hjem til disse lande, også får lov at komme hjem. Der er heller ikke mangel på medvirken fra den danske regerings side til det, men som det er fremgået af debatten her – jeg tror, det var fru Birthe Rønn Hornbech, der sagde, at det jo ikke er nogen let sag. Nej, det tør svagt antydes, at det er ikke nogen let sag. Det er jeg enig i.

Jeg har allerede nævnt, og det har også været nævnt her i debatten, at der har været forhandlinger med Jugoslavien, der har været forhandlinger med Nordøst- og Nordvestsomalien, som også er indgået meget i debatten her. Det er jo i høj grad eksempler på, hvor vanskeligt det er.

Danmark har også drøftet spørgsmålet i nordisk regi. De nordiske ministre besluttede på deres sidste ministermøde i 1996 at nedsætte en gruppe af embedsmænd, der skal arbejde på at finde fælles nordiske løsninger på det problem, vi her taler om. Det synes jeg er fint. Gruppen har foreløbig udvalgt to lande, nemlig Etiopien og Vietnam, som man nu vil finde konkrete udsendelsesløsninger i forhold til. Gruppen har lovet at gøre midtvejsstatus og inden det næste møde at sige, hvordan det går.

Vedrørende de omtalte 593 personer, som ikke selv medvirker, er der jo, som det også har været nævnt i debatten, i 1996 lavet nogle regler om tvangsfremstilling for ambassade, hvilket også sker. Der er i 1997 lavet det, man kalder en madkasseordning eller meldepligt, hvilket også bruges.

Og om nærområderne, som er indgået meget i debatten, vil jeg sige, at det er o.k. at hjælpe i nærområdet, men som det er nævnt for et lille øjeblik siden, er 95 pct. af alle flygtninge allerede i nærområdet. Ca. 200.000 somaliere er i nærområdet – og det tal har vist været dobbelt så stort en overgang – så det er i hvert fald nok for nærområderne at tage sig af de flygtninge, som bor dér. Jeg vil gerne sige, at regeringen gerne medvirker til at hjælpe også i nærområder, hvis det er en mulighed, men vi mener bestemt, somaliere, som ikke skal være her i landet, først og fremmest skal hjælpes hjem til det land, som de kom fra. Og vi har jo altså fået

beskrevet her, hvor svært det er, men det er som nævnt i den tale, jeg holdt allerførst, selvfølgelig vores målsætning, at det skal ske både med fasthed og ved retsprincipper, der bliver overholdt.

Så har Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Centrum-Demokraterne foreslået en vedtagelse, som jeg går ud fra at min kollega, udviklingsministeren, kommenterer om lidt. Jeg har naturligvis ingen problemer med at tiltræde den. Der er ikke dermed taget stilling til, om de grundlæggende principper for anvendelse af midlerne skal ændres, hvis man gør det, men vedtages skal det.

Jeg vil også godt redegøre for – jeg tror, det var hr. Thulesen Dahl, der talte om det – hvordan det er gået med de 20 kriminelle personer. Jeg mener, der tidligere er givet nogle oplysninger, men jeg vil gerne gentage dem her over for Tinget: 8 af de 20 er udsendt, 8 afsoner fængselsstraf og vil derefter blive udsendt – så er vi oppe på 16 – 1 er efterlyst, 1 venter på afgørelse fra Flygtningenævnet, om 1 ved man faktisk ikke, hvorfra han er kommet, og 1 venter på indrejsetilladelse til hjemlandet.

Det var en redegørelse for de 20. Jeg mener, både fru Ulla Tørnæs og fru Birthe Rønn Hornbech tidligere har spurgt om den sag og fået svar herpå. Men nu gentager jeg det altså her.

Så har der i debatten været talt om integration og repatriering; jeg tror, det var Dansk Folkeparti, der lagde meget vægt på, at man især skulle tage sig af det sidste. Jeg vil gerne sige, at det, der er meget nødvendigt at tage sig af, er integration. Jeg mener, mange af dem, der er kommet her i landet, og som skal blive her, har fået en mangelfuld integration. Vi har forsøgt efter bedste evne og midler at give dem danskundervisning; men det er ikke altid lykkes godt nok.

Vi vil i regeringen nu energisk arbejde på at forbedre integrationen. Det blev forberedt af min forgænger, og det vil i høj grad gå ud på en endnu bedre danskundervisning og helst sådan, at der følger et arbejde med samtidig, så de mærker, de er kommet til et land, hvor man både kan lære landets sprog, og hvor man også skal arbejde. Jeg har i går haft møde med LO og DA om netop det problem. Begge de to organisationer vil meget gerne medvirke til at hjælpe Folketinget og regeringen med, at det her bliver bedre.

Så integrationspolitikken, som man snart vil høre nærmere om direkte i form af lovforslag, skal bygge på nogle af disse principper.

Det er da muligt, at man skal se på repatriering, men det skal ikke være et alternativ til det andet. Det er muligt, at man kan forbedre ordningen, sådan at flere måske vil bruge den. Jeg vil ikke afvise, at det kan indgå.

I det hele taget vil jeg ikke afvise fordomsfrit at drøfte en hvilken som helst fornuftig ændring, som kan berolige dels det danske folk og dels de flygtninge og indvandrere, der bor her i landet, og som kan være en stærk opfordring til dem, der måske på ulovlig vis har sørgt for, at folk er kommet hertil, så de kan se, at vi har nogle regler, der skal overholdes, og at man ikke skal forsøge at komme hertil ved at overtræde hverken gældende love her i landet eller internationale aftaler.

Jeg er lidt ked af at høre Venstre og De Konservative – i al fald i første omgang – sige, at hvis man skulle have noget med De Konservative at gøre, skulle det være 99 pct. af deres projekt. Det har jo ikke så forfærdelig meget med kompromis at gøre. Det er også blevet kommenteret. Men jeg tror, at hr. Helge Adam Møller i sidste omgang også kom ind på, at hvis det var for en kortere periode, kunne det være lidt mindre. Men lad mig nu ikke gøre mere ud af et enkelt parti.

Nu hørte jeg godt nok, at der var nogen, der talte om naivitet, men jeg mener ikke, jeg er naiv, når jeg siger, at det ville være godt, om de forskellige byråd fik ro omkring den sag både med integration, repatriering og hjemsendelse.

Jeg vil også rose politiet for den indsats, de allerede gør. De har fået tilført flere midler under det nuværende forlig til at kunne gøre endnu mere. Det er sådan nogle ting, der hjælper på befolkningens ro og forståelse for, at Folketinget også støtter befolkningen, hvad enten man er født her i landet eller er kommet som gæst her til landet.

Ministeren for udviklingsbistand

(Poul Nielson):

Først en bemærkning til hr. Helge Adam Møller, som sagde, at det er en moralsk forpligtelse for lande at tage deres borgere tilbage, og sådanne forpligtelser skal man selvfølgelig tage alvorligt.

Det fik mig til at tænke på den diskussion, vi havde om aktstykket om de 44½ mio. kr. af MIKA-midlerne, hvor det jo blev gjort fuld-

stændig klart, at der ikke var nogen juridisk sammenhæng mellem aktstykket og den konkrete tilbagetagelsesaftale, men at der var en klar moralsk sammenhæng. Det, der var virkelig skuffende, var, at den, om man vil, relative afkobling, der dermed blev udtrykt, var nok for Det Konservative Folkeparti til umiddelbart at sige: Hvis der ikke er nogen juridisk forpligtelse, så kan vi jo vende ryggen til sagen. Den var kun moralsk. Den sag kunne jeg ikke lade være med at tænke på, da hr. Helge Adam Møller talte om moralske forpligtelser her.

Det næste, jeg vil tage op i forhold til hr. Helge Adam Møller, er, at han sagde, at vi ikke skal lave aftaler, hvor man betaler eller bestikker – vi kan stryge det med bestikker, men hvor man betaler – dem til at tage deres egne borgere tilbage. Senere anvendtes dog udtrykket, at det, vi beder om, er en fair handel.

Jeg synes, der lurer et spørgsmål i baghovedet i forbindelse med hr. Helge Adam Møllers gennemgang af det her punkt, nemlig: Hvis man nu tænkte sig, at et af disse lande så, efter at have været udsat for en dansk sanktion, ændrer holdning og siger: O.k., vi tager dem alle sammen, så skal vores bistand da også op igen. Er det en handel, ja eller nej? Pointen er, at enhver sanktionspolitik – man kan spørge, om det er forsiden eller bagsiden af mønten – jo er en eller anden handel.

Det er selvfølgelig også en belysning af, at det ikke er muligt at forholde sig virkelighedsnært til de her diskussioner, uden det også bliver lidt nuanceret og indviklet, i hvert fald væsentlig mere nuanceret end de udmeldinger, der indimellem kommer fra hr. Helge Adam Møller.

Med de lande, der har været nævnt, som er modtagere af dansk bistand, og som er vore bilaterale partnere, diskuterer vi jo selvfølgelig de her ting, men der er en løbende sagsbehandling, og der kan være en reel uenighed om, hvorvidt den ene eller den anden borger er deres egen. Vi har ikke mødt afslag, principielt nej, til at tage folk tilbage.

Til fru Anne Baastrup vil jeg sige om MIKA-rammen og det, der ligger i den diskussion, der nu skal tages, og den redegørelse, regeringen skal lave, at det jo er Finansministeriet, der direkte koordinerer hele aktiviteten i forbindelse med anvendelsen af MIKA-midlerne, og vi vil altså bredt i regeringen gå ind i en gennemgang af, hvordan man kan opfylde vedtagelsen.

Vi prøvede med det aktstykke, der blev tilbagevist af Finansudvalget, at formulere noget konkret mere offensivt, og det er selve den kerne, vi mener, man kan og bør bygge på fremover.

Så til fru Birthe Rønn Hornbech, som jeg ligesom indenrigsministeren mener nok sagde det klogeste, der er sagt i dag fra dem, der ligger til højre for regeringen, nemlig at der ikke er nogen lette løsninger, og det synes jeg også resten af fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg til fulde demonstrerede.

Med hensyn til det, at de, som ordene faldt, skal vente og få deres sag behandlet i en lejr i nærområdet: Der er jo ingen sag, medmindre de er kommet hertil. Altså skal vi flytte dem herfra og et eller andet sted hen. Og det er jo præcis det problem, vi netop nu ikke har nogen let løsning på, nemlig at finde nogen, der rent faktisk vil acceptere, at de sendes ud af landet her med tvang.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg stillede ved debattens indledning nogle konkrete spørgsmål til bl.a. indenrigsministeren. Jeg fik svar på nogle af dem og tak for det, men jeg fik ikke svar på dem alle.

Derfor vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at jeg konkret spurgte om, hvor mange somaliere der er sendt hjem. Jeg nævnte, at det vist var 10, man havde planer om skulle hjemsendes, og at man gjorde en stor mediebegivenhed ud af, at man fik én person sendt hjem for nogen tid siden. Man betegnede det nærmest som et gennembrud.

Derfor ønsker jeg at vide: Er der sendt flere hjem? Hvor mange i givet fald? Og de øvrige, der ikke er sendt hjem, men som man har planlagt skal sendes hjem, hvor befinder de sig? Ved man, hvor de befinder sig? Jeg har hørt noget om, at nogen skulle være gået under jorden. Det kunne være interessant at få at vide, om de er gået under jorden, eller om det er sådan, at myndighederne præcis ved, hvor de er, så hjemsendelsen kan finde sted, når myndighederne får taget sig sammen til at finde ud af, at det kan lade sig gøre. Så det er nogle konkrete spørgsmål.

Jeg vil også gerne høre indenrigsministerens svar på, om man agter at foretage sig noget i forhold til de vel 3.000 somaliere, som befinder sig her i landet, og som stadig væk er inden for den 3-års-frist, hvor vi kan sende dem ud af landet igen. Agter man bare at lade tiden gå, så

de kan opholde sig livsvarigt i Danmark, eller agter man fra regeringens side at komme med udspil og tage et initiativ, så perioden på de 3 år forlænges – om ikke for andre så for denne gruppe på 3.000 somaliere? Det ønsker jeg også at få et klart svar på fra indenrigsministeren.

Så er det rart at høre fra indenrigsministeren, at det åbenbart er bestemt at udvise 20 i forbindelse med kriminalitet. Det er jo fantastisk.

Nu er der nogen, der har bidt mærke i eller forsøgt at give indtryk af, at Dansk Folkeparti tilfører udlændingebatten ting, som ikke er facts, men urigtige, og jeg synes derfor, at det er interessant at få den oplysning fra indenrigsministeren om, at de 8 ud af de 20 er udsendt, mens resten på forskelligt niveau stadig væk befinder sig her i landet. Det synes jeg er interessant lige at få slået fast.

Det er også interessant, at der faktisk er nogle af de 20 – der er i hvert fald 1 – som man ikke ved, hvor er, for det indtryk, som en partikollega til indenrigsministeren gav af rigets tilstand for nogen tid siden, var jo, at der var 20, der var udvist. Derfor synes jeg, at der er en nuance her, som jeg synes er gavnlig at få frem i debatten, i stedet for vi gør debatten unuanceret. Jeg synes, der er rart, at vi har fået svar på det, eller rettere at vi har fået repeteret svaret, for indenrigsministerens citerede jo et tidligere svar, der var givet. Tak for det!

Så bad jeg på et tidligere tidspunkt fru Lotte Henriksen om at besvare nogle spørgsmål, og fru Lotte Henriksen lovede at komme tilbage senere. Jeg ved ikke, om fru Lotte Henriksen tager ordet her i en anden omgang, men det vil jeg da opfordre hende til.

Jeg spurgte om to ting, nemlig om holdningen til, at lande åbenlyst spekulerer i 3-års-reglen for at undgå hjemsendelse, altså lader være med at lave en hjemsendelseaftale, før fristen for en dels vedkommende er overskredet, og så spurgte jeg om holdningen til Dansk Folkepartis forslag til vedtagelse. Nu diskuterer man et ord i vedtagelsen. Det kan jeg godt forstå, og det er også berettiget nok, men jeg synes, at jeg savnede en holdning til, at man skal fokusere på hjemsendelsespolitikken i højere grad, end man gør i dag.

Så vil jeg sige til fru Bastrup, som spurgte, om der ikke skal være forskel på asylsøgere og afviste asylsøgere: Jo, og det er der selvfølgelig også for Dansk Folkeparti. Der er den forskel, at afviste asylsøgere selvfølgelig skal sendes hjem så hurtigt, det kan lade sig gøre. Der er det ikke

et spørgsmål om at vente. Men det er klart, at de, der er reelle flygtninge, er her i en periode, indtil det er muligt at sende dem hjem. Derfor er der selvfølgelig i den forstand en forskel, men der er ikke for Dansk Folkeparti forskel i selve holdningen til, at vi selvfølgelig skal hjælpe dem til, at de kan vende hjem igen, og at de skal og har en forpligtelse til at vende hjem igen.

Så vil jeg med hensyn til forslagene til vedtagelse, som jeg selvfølgelig også lige vil reflektere over, sige, at Dansk Folkeparti kan støtte det forslag, som er fremsat af Venstre og Det Konservative Folkeparti. Vi kan ikke støtte regeringens forslag, for vi tolker det på den måde, at man fra regeringens side i realiteten har fået SF med på præcis den tanke om sammenkædning, som Finansudvalget afviste. Vi kunne ikke støtte det dengang, og vi kan selvfølgelig heller ikke støtte det i dag, og det er det, vi læser ligger bag det forslag, og derfor afviser vi det.

I udlændingebatten diskuterer man generelt meget det med, hvad der er human politik, hvad der er inhumant osv., og der er ikke grænser for, hvordan de, der er hellige i den her debat, kan fortælle, hvad vi andre er. Det er noget, man gør meget ud af. Men for mig at se er der altså ikke noget inhumant i det eksempel, som jeg selv gav fra talerstolen tidligere: at vi via FN eksempelvis havde hjulpet og givet støtte til flygtningelejre i Pakistan i forbindelse med, at Sovjetunionen invaderede Afghanistan, og hvor der var en flygtningestrøm uden lige fra Afghanistan til Pakistan. Der er jo ikke noget inhumant i det; det var tværtimod vældig human, og det hjalp en masse mennesker i nød.

Hvis man fokuserer på, at vores hjælp til flygtninge skal gå på det, i stedet for at man er så fokuseret på at integrere de i den store sammenhæng få flygtninge i Danmark, ville vi faktisk være nået langt, men jeg kan føle af debatten, at så langt kommer vi desværre ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har tre bemærkninger til det, de to ministre anførte. For det første nævnte indenrigsministeren, at der var lidt over 1.000 personer, som der var problemer med at udsende i øjeblikket. Og så nævnte ministeren, at der var ca. 500 – jeg tror, det var 597 – som ikke ville medvirke til udsendelsen ved at gå op på deres ambassade

eller fremskaffe eller underskrive de forskellige papirer. Det er også rigtigt. Men så er problemet: Skal vi bare acceptere det, eller skal vi gøre noget mere alvorligt, end vi gør i øjeblikket?

Fra konservativ side mener vi, at vi skal gøre noget mere alvorligt. Når vi har en gruppe mennesker, som har fået behandlet deres sager først i Udlændingestyrelsen og har fået afslag, så har søgt i Flygtningenævnet, som de har ret til, og dér har de fået afslag, hvorefter nogle har af dem søgt indenrigsministeren om humanitær eller anden opholdstilladelse og har fået afslag, så er de altså ikke flygtninge efter de danske regler.

Kan det så være rigtigt, at disse mennesker, som år ud og år ind modsætter sig at medvirke til udsendelsen, ender med – og det gør de jo alle sammen til sidst – at få fast ophold i Danmark? Her er vores holdning klar: Hvis man så groft bliver ved med at overtræde danske regler, skal man behandles ligesom danske statsborgere, som altså vil komme i fængsel. Vi må fængsle disse mennesker, som altså ikke vil følge reglerne. Det kan da ikke være rigtigt, at de får lov til at gå frit omkring, selv om de er udvist, og at de ender med at få livsvarigt ophold.

Og så det sidste: Ministeren siger, at der er ca. 200.000 somaliere i nærområdet, og vi har ca. 10.000 i Danmark. Det, vi vil gøre, er følgende: Hver somalier, vi hjælper i Danmark, koster ca. 100.000 kr. om året; hver af de somaliere, der er nede i nærområdet, koster det land, de er i, ca. 5.000-6.000 kr. om året. Det vil sige, at det koster 20 gange så meget at hjælpe en somalier i Danmark som at hjælpe somaliere nede i nærområdet, og hvis vi brugte alle de penge i nærområdet, som vi i øjeblikket bruger i Danmark, kunne vi fordoble levestandarden for hver eneste af de 200.000 somaliere, som i øjeblikket er i nærområdet.

Det er derfor, vi siger, at det er en langt mere human og menneskevenlig politik, at vi i stedet for at hjælpe 10.000 hjælper 200.000, der alle sammen får fordoblet deres levestandard i forhold til, hvad de har i øjeblikket.

Et enkelt sidste spørgsmål: Vil man slet ikke være med til at overveje, at lande, der altså nægter at modtage deres egne statsborgere, som Vietnam, der nægter at modtage dem og samtidig støttes med over 200 mio. kr. om året, at man her kunne sige til vietnameserne: Nu vil vi egentlig godt overveje, om vi vil blive ved med

at give jer støtte, når I systematisk overtræder jeres moralske forpligtelse?

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Jeg vil gerne spørge hr. Adam Møller, om jeg nu har forstået det rigtigt: Når man vil hjælpe i nærområderne – og dermed også flytte de penge, som man i dag bruger til repatriering herhjemme af flygtninge og indvandrere, og sende pengene til nærområderne for at hjælpe flygtninge og indvandrere, hvor de såmænd kan gøre stor gavn – skyldes det så, at man netop vil skære på ulandsbistanden, på den multilaterale bistand? Vil det sige, at vi skal ind og skære i UNHCR og så fylde de penge, som man nu mener gør større gavn i nærområderne, ned i og stoppe det hul, som man altså fjerner, hvis man gennemfører jeres finanslovsforslag? Det vil jeg gerne spørge om, for så er der faktisk all mulig grund til at føre flere penge til området.

Til hr. Kristian Thulesen Dahl, som jeg jo lovede et svar, uden at jeg i øvrigt skal forlænge debatten yderligere, vil jeg sige, at jeg naturligvis ikke mener, at vi skal lave regler efter, hvorledes andre lande spekulerer i hjemsendesaftaler. Det er ikke på den måde, vi skal lave regler for asylsøgere herhjemme, men det ville blive konsekvensen. Men det betyder under alle omstændigheder, at når der er andre lande, der gør dette, så vil sådan nogle aftaler bliver sværere at lave, og det er jo også det, vi ser. Der er jo ikke nogen her, som påstår, at det er nemt at lave den type hjemsendesaftaler med andre.

Så vil jeg til sidst sige, at der blev efterlyst et svar om hjemsendelse eller repatriering, og når jeg ikke har kommenteret forslaget til vedtagelse, er det naturligvis, fordi vi har fremsat vores eget, men også, fordi vi faktisk ikke mener, at det er et spørgsmål om at prioritere mellem de to ting. Vi mener, at begge ting skal ske. Men vi mener absolut ikke, at vi skal lukke øjnene for den kæmpe opgave, der ligger i Danmark med en repatriering af de folk, som er her i dag, men det skal ikke betyde, at vi nu flytter pengene og i stedet for sender dem til hjemlandet.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

De Konservative og Venstre har i deres oplæg til finanslov foreslået, at vi reducerer ulandsstøtten til det, som FN har anbefalet. Dermed vil vi stadig væk være blandt de 3 eller 4 lande i hele verden, der yder mest, og dermed lever vi

fuldt ud op til vore forpligtelser – både de moralske og dem, vi har skrevet under på.

Men vi synes ærligt talt ikke, det er særlig heroisk eller rimeligt, så længe vi kan konstatere, at vi har lange ventelister på de danske hospitaler, så længe vi ikke synes, der er god nok behandling og pladser nok i børnehaverne, så længe vi ikke synes, at uddannelsen i vores skolevæsen er god, at blive ved med at sige: Vi vil være det land i hele verden, der yder mest, samtidig med at vi skylder udlandet 800 mia. kr. Det synes vi ikke hænger sammen.

Vi vil godt yde vores del, og vi vil godt være blandt de 2-3 førende lande i hele verden, men vi synes ikke, der er grund til at tage førertrøjen på, når vi ikke har løst de nationale problemer.

Med hensyn til flygtningene kan jeg sige, at vi foreslår, at vi bruger nøjagtigt lige så mange penge, som vi bruger i øjeblikket – man behøver ikke skære det ned med én krone – men vi vil anvende dem, så vi hjælper flest muligt frem for »at forgylde« et lille mindretal, som fortrinsvis er de stærkeste, nemlig dem, der har magt og økonomi til at rejse den halve jord rundt og komme til Danmark.

Ministeren for udviklingsbistand

(Poul Nielson):

Lige et par korrektioner: Niveaet for vores ulandsbistand blev lagt fast ved vedtagelse her i Folketinget i midten af 1980'erne og nåede op på det niveau, inden statsministeren holdt op med at hedde Schlüter, eller rettere inden Schlüter holdt op med at være statsminister.

Dengang valgte man 1 pct., fordi det svarede til det niveau, der i FN var sat som det, man burde nå op på. I mellemtiden har man arbejdet med, at det inden år 2000 burde være på 0,7 pct. Men den ene procent har tilbage i tiden været FN-målet som sådan, og det er derfra, man fik inspirationen til, at man i 1980'erne lagde sig fast på det i Danmark.

Den anden fejl var, at vi skylder udlandet 800 mia. kr. Det var vi slet ikke oppe på, da ulandsgælden var størst, i øvrigt før denne regering kom til. Vi er langt længere nede. Jeg tør ikke sige, om det er ca. 300 mia. eller 250 mia. kr., men det er da i det lag og ikke det andet.

Og så er pointen igen, at hverken Vietnam eller de andre lande efter min viden principielt siger nej til at tage imod afviste asylansøgere herfra, men der er en sagsbehandling, og der kan være en uenighed i konkrete sager mellem

deres og vores myndigheder om, hvorvidt hr. eller fru NN er den og den, og sådanne sager er der hele tiden et antal af, men mig bekendt er der altså ikke tale om en principiel og systematisk afvisende holdning. I øvrigt vil jeg betragte det som noget, man skal diskutere med landene ud fra en menneskerettighedssynsvinkel, og det mener jeg også vi gør.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Helge Adam Møller for en kort bemærkning, og så går jeg videre i ordførerrækken med Tom Behnke.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Når man har sagt noget forkert og det bliver påtalt, skal man selvfølgelig også rette den med det samme. Og det er rigtigt, jeg fik vist sagt, at ulandsgælden er på 800 mia. kr., men det er Danmarks samlede statsgæld, der er på knap 800 mia. kr.

Ministeren kommenterede ikke, hvad det ville betyde, hvis man fulgte De Konservatives og Venstres forslag til finansloven og altså reducere ulandshjælpen beskedent. Ministeren kan sikkert tallet bedre end jeg, men er det ikke korrekt, at Danmark fortsat vil være mellem de fem eller seks lande ud af verdens 200 nationer, som yder mest, selv hvis vi går ned på det niveau, vi har foreslået? Og er det ikke rigtigt, at vi med de 0,7 pct. vil være over det, som vi har bundet os til? Er det ikke korrekt?

Tom Behnke (FP):

Indenrigsministeren startede i dag med at komme med nogle betragtninger, som jeg var helt enig i, og det var også derfor, jeg i min ordførertale startede med at tale om principperne i vores holdninger.

Indenrigsministeren sagde jo, at der ikke var nogen tvivl om, at man selvfølgelig skulle gøre, hvad man kunne, for at de, der er udvist af Danmark – eller afvist for den sags skyld – vendte hjem til deres hjemland så hurtigt som muligt. Jeg sagde så i min ordførertale, at der er mange principper, vi er enige i, og at dette er et, som jeg tror kan samle Folketinget bredt. Jeg tror, at alle partier kan være enige i, at de, der ikke længere opfylder betingelserne for at være i Danmark, selvfølgelig skal hjem igen.

Så kommer vi til, hvordan vi håndterer det problem, og dér sagde jeg: Har man viljen til at finde mulighederne, så vi kan føre disse prin-

cipper ud i livet? Det har man ikke, for sagen er jo, at der indimellem opstår problemer med, at de, der bliver udvist, ikke kan vende hjem, fordi hjemlandet ikke vil tage imod dem. Hvad er så reaktionen? Ja, den danske lovgivning er indrettet på en sådan måde, at selv om de er udvist fra Danmark, men ikke kan rejse hjem, så kan de, hvis de har været her tilstrækkeligt længe, opnå permanent opholdstilladelse her i Danmark.

Dér var det så præcis, at jeg spurgte, og jeg vil godt gentage spørgsmålet lidt mere koncist over for indenrigsministeren: Er indenrigsministeren indstillet på, at vi ændrer udlændingeloven på en sådan måde, at vi sætter uret i stå for disse mennesker, så 3-års-reglen ikke kommer til at indtræde?

Lad mig så sige med hensyn til forslagene til vedtagelse, at der er et, der er fremsat af regeringspartierne, og dér må jeg sige, at for Fremskridtspartiets vedkommende virker det som en afværgedagsorden. Den er alt for løs, den forholder sig ikke til den debat, vi har haft i dag, og den forholder sig heller ikke til forespørgselsdebatten. Det er en ren afværgedagsorden, fordi regeringen ikke vil forholde sig til det, vi diskuterer.

Efter Fremskridtspartiets opfattelse ville det være forkert, hvis vi vedtager et forslag, der ligger uden for emnet. Vi vil til gengæld stemme for det forslag til vedtagelse, som er fremsat af Venstre og De Konservative, og vi stemmer således imod regeringens forslag.

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Hr. Thulesen Dahl spørger om, hvor mange der er sendt tilbage til Somalia. Der er stadig væk kun den ene person, men for så vidt angår Øst-somalia, er der altså forhandlinger i gang om seks, men der er det problem, at dernede forlanger man, at de frivilligt skal rejse ud af landet her, og det er altså et af problemerne.

Der nævnes også de 3.000, som når 3-års-grænsen. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at de fleste af de 3.000 kommer fra det område i Sydsomalia, hvortil man ikke kan sende nogen tilbage for tiden, og derfor er de genstand for en ganske særlig opmærksomhed fra ministeriets side.

I det hele taget vil jeg gerne sige om hjemsendelse, at det er klart – som jeg sagde i det andet svar og i mit første indlæg – at vi vil arbejde meget energisk for at føre det ud i livet. Det er ikke rigtigt, som det blev sagt – jeg tror,

det var hr. Tom Behnke – at viljen er ikke til stede. Det er ikke rigtigt, for både hos politiet, hos flygtningemyndigheder og andre myndigheder, i mit eget ministerium osv. er viljen i høj grad til stede for at føre det, man har vedtaget, ud i livet.

Der er andre, der mangler denne vilje, og jeg har nævnt de lande, og jeg vil gerne give løfte om, at jeg skal følge det. Det er også det, hr. Helge Adam Møller var inde på, og det er helt klart, at hvis der er nogle lande, som siger nej, Vietnam eller dem, der ligger højt, skal der foretages særlige forhandlinger eller aktioner i forhold til dem, men det er ikke dermed givet, at jeg vil bruge den sanktionsform, som hr. Helge Adam Møller anbefaler. Men det er jo ikke, fordi vi glemmer disse 291, eller hvor mange det var; det skal vi stadig væk arbejde på.

Så bliver det nævnt, hvad det koster at have flygtninge i Danmark. Det er jo et kendt tal, og derfor er det selvfølgelig også væsentligt, når det er betydeligt billigere i nærområderne – i alt fald på mange måde – fremover at øge støtten til disse områder, hvis der er lande, som er ved at komme i en situation, hvor de begynder på noget, og det er Irak for øjeblikket, så vidt jeg ved.

Det sidste, jeg vil sige, er til hr. Tom Behnke, som spørger, hvilke ændringer der kan tænkes at komme. Hvis man har læst og hørt – man har nok i alt fald hørt det – statsministerens åbningstale, er der bebudet nogle ændringer, og hvis man har hørt, hvad jeg har sagt, så ved man, at jeg arbejder energisk på at fremsætte nogle forslag fra regeringens side over for Tingt.

Jeg vil ikke her i dag i salen begynde at forhandle direkte med hr. Tom Behnke. Det eneste, jeg var særlig glad for, var, at hr. Tom Behnke nu faktisk fortryder, han kom til at sige det der med faldskærmene. Det synes jeg dog er noget, hvis det er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil gerne takke indenrigsministeren for et del svar på mit spørgsmål om, hvor mange der nu er sendt retur til Somalia. Jeg kan forstå, at der stadig væk kun er sendt én retur, hvilket regeringen i pressen benyttede til at sige, at nu havde man fået et gennembrud i tilbagesendelsen af somaliere. Det er jo det gennembrud, der åbenbart ikke er kommet videre.

Så er der forhandlinger om yderligere seks. Det giver syv. Men det tal, jeg kunne forstå, der var tale om, at der som minimum skulle sendes hjem efter den aftale, der var indgået, var ti. Og derfor er spørgsmålet: Når de tre øvrige – nu er vi jo godt nok nede i små størrelser – ikke nævnes, skyldes det så, at man ikke kan finde dem? Er det, fordi de er gået under jorden? Det har der nemlig været forlydender om, og jeg synes da, det er interessant, hvis de er det, og vi så ikke kan sende dem ud, selv om de er indbefattet i aftalen.

Så siger indenrigsministeren også – og det vil jeg altså gerne have svar på, og hvis indenrigsministeren kommer herop og siger, at han ikke kan give det i dag, vil jeg gerne have det oversendt skriftligt – at de 3.000 fra Sydsomalia er et stort problem, fordi de er svære at sende retur. Det var ikke det, jeg spurgte om, for jeg spurgte, om regeringen vil stå fast på den 3-årsgrænse, der gør, at de i den kommende tid får en fast opholdstilladelse i Danmark, som vi ikke kan inddrage igen, og så kan de blive i landet livsvarigt. Kan jeg tage svaret fra indenrigsministeren som udtryk for, at regeringen ikke vil foretage sig ændringer med det resultat, at de her 3.000 i løbet af kort tid får fast ophold i Danmark?

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen):

Med den interesse, som Folketinget følger disse hjemsendelser med, skal jeg love hurtigst muligt at give svar, når der sker ændringer i det, vi sidder og taler om, også til hr. Thulesen Dahl. Det er helt klart, at målet er de ti – det er måske også flere – men jeg kan ikke svare i dag, for jeg ved ikke, hvor de opholder sig henne, men det skal jeg undersøge. Til det sidste vil jeg ikke give svar i dag, blot sige, at vi arbejder med visse ting med hensyn til fremtiden, og hvad det bliver til, det kan jeg altså ikke svare på i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 10 af Lotte Henriksen (S), Anne Baastrup (SF), Bjørn Elmquist (RV) og Arne Melchior (CD) vedtoges med 60 stemmer (S, SF, RV, EL og CD) mod 5 (FP og DF); 42 (V og KF) stemte hverken for eller imod.

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 9 af Kristian Thulesen Dahl (DF).

Forslag til vedtagelse nr. V 11 af Helge Adam Møller (KF) og Birthe Rønn Hornbech (V).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Forespørgsel nr. F 3:

Forespørgsel til ministeren for udviklingsbistand:

»Hvad kan regeringen oplyse om dansk ulandspolitik, herunder de mange eksempler på fejlslagne bistandsprojekter?«

Af Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Kirsten Jacobsen (FP) og Annette Just (FP).

(Forespørgslen anmeldt 8/10 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/10 97).

Begrundelse

Kim Behnke (FP):

Folketinget skal nu have en debat om Danmarks ulandsbistand, og det skal vi af to grunde: For det første, fordi Danmark yder ulandsbistand i et omfang og af en størrelse, som overgår resten af verden. I 1997 vil vi aflevere for 10 mia. kr. dansk velfærd til ulandene. For det andet, fordi den danske ulandsbistand igen har været udsat for kritik.

Denne gang er det ikke Fremskridtspartiet eller andre politikere, som kommer med kritik af den danske bistandshjælp. Denne gang er udgangspunktet en bog af professor Martin Paldam, og det er jo paradoksalt nok et udgangspunkt, som regnes for at være mere troværdigt end en normal politisk debat. I hvert tilfælde kunne vi opleve, at bogens fremkomst på den politiske arena afstedkom en betydelig presseomtale og en betydelig interesse.

Men nu skal dansk ulandspolitik jo altså ikke føres i pressen eller i bogudgivelser fra professorer, og Fremskridtspartiet har derfor fundet det vigtigt, at dansk ulandspolitik bliver gjort til genstand for en debat her i Folketingssalen.

Vi vil fra Fremskridtspartiets side have afprøvet, om udviklingsministeren er argumentresistent, eller om der er muligheder for at